

บทนำ

พิมพ์พิช วรทีร์นันท์ ตีใจจนออกนอกหน้าเมื่อแสนครันย์กับ มินนัสรุ่นน้องคนสนิทแะมาหา พร้อมกับส่งข่าวว่าซื้อที่ดินข้างๆ บ้านสวน ซึ่งประกาศขายเมื่อหลายเดือนก่อนเอาไว้แล้ว

มินนัสชอบสวนสโตร์อังกฤษของเธอมาก ขนาดมีเวลาว่างช่วงวันหยุดยังขอมานั่งรับลมชมวิว จึงไม่แปลกใจเลยที่พอบุญหุ่อย่างแสนครันย์ จะควักเงินก้อนโตซื้อให้เป็นของขวัญแต่งงาน

“พี่นึกแล้วว่าคุณแสนต้องซื้อ”

“มินก็ไม่ได้คิดว่าจะซื้อหรอกค่ะ คิดว่าแค่พามาดู...ที่ไหนได้” มินนัส ตาพราว แถมไม่เกรงใจเจ้าของบ้าน เอนศิริระซิบให้ล่สามืออย่างออตอ่อน

“เฮ้อ อิจจัจง” พิมพ์พิชเห็นกริยาของคู่ข่าวใหม่ปลามันแล้วก็ได้แต่ บ่นอุบ ก่อนจะนึกอะไรขึ้นมาได้ “เออ พี่มีอะไรให้มินดูด้วย เป็บหนึ่งนะ”

แล้วเจ้าของบ้านก็วิ่งหายขึ้นไปบนชั้นสอง ครู่ใหญ่ก็กลับลงมาพร้อมกับอัลบั้มรูป

“พอดีหลายวันก่อนพี่นั่งคัดรูปออกจากอัลบั้ม เลยไปเจอสิ่งที่น่า

สนใจเข้า มินลองดูสิ” พิมพ์พิชส่งรูปใบหนึ่งให้รุ่นน้องดู พร้อมกับเหลือบมองคนที่นั่งถัดไปแล้วถามย้ำ “ใช่ใช่ไหม”

“อะไรหรือครับ” แสนศรัณย์ไม่รู้โอ้ไหนโอ้ไหน พอหยิบรูปที่ภรรยาส่งให้มาดูก็กลายเป็นฝ่ายยิ้มเขินเสียเอง

“ไม่คิดว่าจะมีคนถ่ายติด”

ภาพดังกล่าวยังลึสติดอยู่เพราะเพิ่งผ่านไปไม่กี่ปี แต่แพชั่นในภาพก็บ่งบอกได้ว่าไม่ใช่ปัจจุบัน บริเวณมุมซ้ายของภาพมีชายหนุ่มคนหนึ่งยืนถือดอกไม้ จ้องไปทางหญิงสาวสวมชุดครุยที่มีคนห้อมล้อม ผู้ชายคนนั้นคือ แสนศรัณย์ที่แอบไปแสดงความยินดีกับมินนภัสโดยไม่แสดงตัว เรื่องของเรื่องคือทั้งสองเคยแอบคบกันเมื่อหลายปีก่อน แต่ก็มีเหตุให้เข้าใจผิดจนต้องห่างกันไปเกือบหกปี

พิมพ์พิชเคยแอนด์แสนศรัณย์ เพราะรับรู้เรื่องของเขาผ่านมินนภัส มาตลอด ถึงขั้นเคยตำราดและห้ามมินนภัสเข้าไปใกล้มาแล้วด้วยซ้ำ แต่พอเหตุการณ์ต่างๆ คลี่คลาย เธอก็อดนับถือความอดทนและความรักที่เขามีต่อมินนภัสไม่ได้ ยิ่งเคยบ่นให้รุ่นน้องฟังเลยว่าผู้ชายอย่างแสนศรัณย์น่าจะมีอีกหลายๆ คน

มินนภัสละลายตาจากภาพแล้วเงยหน้าขึ้นมองคนรักด้วยความปลื้มปริ่มจนน้ำตาคลอ เธอจำได้ว่าเหตุการณ์ในภาพคือวันซ้อมรับปริญญาที่มารดากับป้าดารินไม่ได้ไป มีเพียงเพื่อนๆ ที่สนิทเท่านั้น

“พี่ต้องฝากเด็กแถวนั้นเอาดอกไม้ไปให้มิน”

“แล้วทำไมไม่เอามาให้เองล่ะคะ”

“พี่รู้ว่ามินยังโกรธนี่ครับ คงไม่รับดอกไม้ของพี่แน่ๆ” คนมีสนิทติดหลังพิมพ์ทำ แม่เรื่องราวจะผ่านไปแล้ว แต่ก็ยังเสียดใจทุกครั้งทีนึกถึง

“ช่วงนั้นพิชเคยเจอคุณแสนด้วยใช่ไหมคะ” พิมพ์พิชถามทวนความจำ เธอรู้สึกคุ้นหน้าตั้งแต่แรกแต่เขายืนยันกรานว่าเธอจำผิด คนที่เจอน่าจะเป็น สรวิตมากกว่า

“ครับ ผมไม่คิดว่าคุณพิชจะจำแนมขนาดนี้”

พิมพ์พิชหัวเราะ ความจำของเธอถึงขั้นดีเยี่ยม แม้แสนครั้นยากกับ
สรวีจะเป็นฝาแฝด แต่บุคลิกก็ดูต่างกันอย่งชัดเจน

“งั้นคุยกันไปก่อนนะคะ เดียวพิชไปดูเด็กก่อนว่าเตรียมของว่างเสร็จ
หรือยัง”

พิมพ์พิชปลีกตัวออกมาเพื่อให้ทั้งสองได้มีเวลารำลึกความหลัง เธอ
เข้าไปดูความเรียบร้อยในครัว จากนั้นก็ไปเตรออยู่บริเวณสวนสโตร์อังกฤษ
ระหว่างนั้นเองที่รั้วหน้าบ้านก็มีรถคันหนึ่งแล่นมาจอด ตอนแรกว่า
จะเดินไปดูเอง แต่นิม่วงแซงออกไปเสียก่อน เธอเฝ้ามองห่างๆ กระทั่งเห็น
ว่านี่มจัดการเปิดประตูรั้วให้รถยนต์สัญชาติยุโรปแล่นเข้ามาในบริเวณบ้าน
คิ้วบางขมวดเข้าหากัน เพราะทั้งทะเบียนรถและสีรถล้วนไม่คุ้นตา พอเห็น
ว่าใครลงมาจากรถก็ทำเอาเธอหน้าซีดเผือด

“มีแขกมาขอพบคุณพิชคะ”

พิมพ์พิชยังตระหนก สายตาจับจ้องแต่คนที่เดินตามหลังแม่บ้านมา
ติดๆ

“คุณพิชคะ”

เสียงเรียกซ้ำของแม่บ้านทำให้เธอสะดุ้ง รีบดึงสติตัวเองกลับมา

“ขอบใจจ้ะ มีอะไรก็ไปทำเถอะ”

แม่บ้านเดินหายไปทันทีที่จบประโยค พิมพ์พิชจึงหันไปทางผู้มาเยือน

“สวัสดีคะ คุณพิช”

สองขาที่ขยับเข้ามาหาทำให้พิมพ์พิชก้าวถอยหลัง ทำหน้าไม่ถูกเมื่อ
ต้องเผชิญหน้ากับ ‘ชนวันน์’ อีกครั้ง

เขาเป็นเพื่อนสนิทของแสนครั้นยากกับมินนัส เธอเพิ่งรู้จักคุณหมอ
หนุ่มได้ไม่นาน แต่...ความสัมพันธ์ของเธอกับเขาดูจะก้าวผ่านคำว่า ‘คนรู้จัก’
ไปไกล

“คุณหมอ...มาที่นี่ได้ยังไงคะ” น้ำเสียงยามถามฟังดูแปร่งๆ ทว่า

ณ ตอนนี่เธอตั้งตัวไม่ติดจริงๆ

“ผมไปบ้านคุณพิชมาคะ”

“คะ?” พิมพ์พิชตกใจมากกว่าเดิม รู้เรื่องที่เขาตามหาอยู่เหมือนกัน จึงพยายามหลบหน้าหลบตาถึงขั้นหอบงานมาอยู่ที่นั่นเป็นเดือนๆ

“ผมไปหาคุณพิชที่คอนโดก็ไม่มีพบ ที่ร้านก็ไม่เข้า โทร. หากไม่รับ ผมเลยตามไปที่บ้าน”

‘บ้าน’ ที่ธวัชคิดว่าคงไม่พ้นบ้านใหญ่ที่อยู่ใจกลางกรุงซึ่งมีพิมพ์แซกับภีมวัจน์ ยายและน้ำของเธอเป็นผู้อาศัย คำบอกเล่าดังกล่าวทำให้พิมพ์พิชหัวร่อเป็นอย่างมาก แม้ตอนนี้เป็นยายจะไปถือศีลต่างจังหวัด แต่ถ้ามีใครสักคนโทร. ไปรายงานคงเป็นประเด็นขึ้นมาแน่ๆ

ใครๆ ก็รู้ว่าทำนึ่งหวงทั้งหว่งเธอยิ่งกว่าอะไร ขนาดพีระพัฒน์ อดีตแฟนที่คบกันมากกว่าห้าปี ยังเคยไปเยียนแค่ครั้งสองครั้งเอง

“คุณหมอ!”

“คุณพิชหลบหน้าผมทำไมคะ”

“แล้วคุณจะอยากเจอฉันทำไม” แม้จะรู้ดีแก่ใจ แต่พิมพ์พิชก็หลุดปากถามออกไป

“ผมอยากคุยเรื่องของเรา”

“เราคุยกันจบไปแล้ว” คนที่อยู่ในชุดเสื้อยืดกางเกงยีนขาสั้น เก้าอี้ผมมวยสูงเริ่มเดินไปเดินมา บุคลิกที่ชอบกระทำยามใช้สมองอย่าง ‘กัดเล็บ’ ปรากฏออกมาโดยไม่รู้ตัว

“ผมปล่อยให้มันจบแบบนี้ไม่ได้”

“ทำไมจะไม่ได้คะ เรื่องนั้น... มันไม่มีอะไร คุณก็รู้”

ธวัชฉิ่งแว่นเล็กให้หยุดเดินแล้วจับให้หันมาเผชิญหน้า “คุณพิชใจเย็นๆ ก่อนนะคะ ผมว่าเราคุยกันดีๆ ได้”

“ฉันต้องการจบเรื่องนี้”

“แต่ผม...”

“คุณหมอ!” พิมพ์พิชแทรกขึ้นในทันใด ก่อนจะหายใจเข้าลึกๆ แล้วกล่าวสิ่งที่อยู่ในใจออกมา “เรื่องของเรามันไม่มีอะไรเลยนะคะ คุณมา ฉันมา เลย...จบที่วันไนต์สแตนดท์ เราไม่ได้รักกัน ไม่มีความผูกพันสักนิด แล้วอีกอย่างคุณก็เป็น เอ่อ...เป็น...”

ธันวาคมยังตีสี่หน้าไม่ถูกกับประโยคตอกกลับของสาวเจ้า จึงได้แต่จ้องหน้าเธอหนึ่ง

ดีไซเนอร์สาวอีกักอยู่หลายวินาทีก่อนจะโพล่งออกมา “คุณหมอชอบผู้ชายนี้คะ แล้วจะมารอแวกกับฉันทำไม”

“คุณพิช!”

“คุณหมอไม่ต้องมารับผิดชอบอะไรฉันหรอกค่ะ เรื่องของเรามันจบตั้งแต่ที่ญี่ปุ่นแล้ว คุณหมอสบายใจได้เลย”

“แล้วถ้าคุณท้องล่ะคะ”

หลังจบประโยคของธันวาคม รอบบริเวณก็เกิดความเงียบขึ้นชั่วขณะ ไม่ทันที่พิมพ์พิชจะหาเสียงตัวเองเจอ จู่ๆ ก็มีเสียงวินดิ่งแทรกเข้ามา

“นี่มันอะไรกัน!”

ทั้งสองคนที่มัวแต่ทุ่มเถียงกันโดยลืมนสนใจสิ่งรอบข้างพากันหันไปมอง

“ที่พ่อหนุ่มคนนี้พูดหมายความว่ายังไงซะ ยายพิช!”

“คุณยาย!” หัวใจพิมพ์พิชตกไปอยู่ที่ตาตุ่มเมื่อเห็น ‘พิมพ์แซ’ เดินเข้ามาด้วยสีหน้าถมึงทึง “มะ...มาอยู่ที่นี้ได้ยังไงคะ ก็คุณยายไปถือศีลที่เชียงราย”

ผู้มาใหม่ไม่ตอบ กลับหันไปจ้องชายหนุ่มอีกคนที่ยกมือไหว้ตนทันใด

“แล้วมีอะไรทำไมไม่เข้าไปคุยกันในบ้าน กลัวชาวบ้านชาวช่องเขาไม่ได้ยินหรือไง”

พิมพ์พิชและธันวาคมมองตามสายตาของคนสูงวัย จึงเห็นว่ามีคนอีกสองคนยืนอยู่ในบริเวณนั้นด้วย

“ไอ้แสน น้องมิน!” ธนวัฒน์ตะลึงพริ้งเพริด ส่วนพิมพ์พิชก็ลืมไปเสียสนิทว่าตนมีแขก

“มินกับพี่แสนไม่ได้ตั้งใจแอบฟังนะคะ เออ...” มินนงั้สอึกอัก เธอได้ยินเสียงคนทุ่มเถียงกันจึงชวนแสนครั้นยกออกมาดู จนได้ยินเรื่องของทั้งสองตั้งแต่ช่วงแรกๆ

พิมพ์พิชกลืนน้ำลายเหน็ดๆ ลงคอ ‘ความจริง’ ที่เฝ้าหนีมาตลอดหลายเดือนดูเหมือนจะจุ่มจุ่มจนไม่มีทางไหนให้เธอหนีได้อีกแล้ว

“นั่นก็เข้าไปคุยกันในบ้านทั้งหมดนี่ละ”

ทุกคนถูกสายตาสายตาหลังกรอบแว่นจ้องรายตัวจนรู้สึกร้อนๆ หนาวๆ ได้แต่ตอบรับเสียงอ่อยแล้วเดินตามพิมพ์พิชเข้าไปในห้องรับแขกของบ้านวริทธิ์นันท์

พิมพ์พิชเดินตามไปห่างๆ หน้าซีดลงทุกขณะ เรื่องราวที่เกิดขึ้น ณ ประเทศญี่ปุ่นเมื่อหลายเดือนก่อนผุดขึ้นมาในหัวเป็นฉากๆ

๑

เพื่อนรักและคนรัก

พิมพ์พิชทิงตัวลงบนพื้นที่ปูด้วยเสื่อทาทามิในห้องอาหารของเรียวกังชื่อดังแห่งหนึ่งในเมืองโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น การเดินทางเกือบสิบชั่วโมงทั้งเครื่องบินและรถยนต์ทำให้เพลียจนแทบหมดแรง

“เหนื่อยมากเลยเธอคะ” เป็นคำถามจากชายหนุ่มที่ทรุดตัวลงนั่งตรงข้าม เขาเป็นเพื่อนร่วมทางที่มาจากกรุงเทพฯ พร้อมกัน

“คะ ฉันเป็นคนขี้เมื่อยอยู่แล้ว ยิ่งอายุเยอะยิ่งความอดทนต่ำ” พิมพ์พิชตอบพลางใช้มือทุบตามแขนขาไปพลาง พอได้ยินเสียงหัวเราะเธอก็เหลือบตาขึ้นมามอง

“ทำอะไร นี่ฉันพูดจริงนะคะ”

“ก็คุณพิชเด็กกว่าผมหลายปีเลยนะคะ”

“ของแบบนี้ไม่ได้วัดกันที่อายุนี้คะ แล้วอีกอย่างคุณหมอกี่...” พิมพ์พิชหยุดไปชั่วขณะ แอบสำรวจเรือนร่างของอีกฝ่ายอย่างพิถีพิถรณ์ เพื่อนร่วมเดินทางของเธอคือธันวาคม ชายหนุ่มซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของแสนศรีณีย์และสรวิต เธอรู้จักพวกเขาผ่านมินินัท รุ่นน้องคนสนิทที่เรียนมหาวิทยาลัย

เดียวกันตั้งแต่อยู่ประเทศอังกฤษ

ธันวาคมอยู่ในชุดกางเกงยีน เสื้อยืดสีขาวสวมแจ็กเก็ตยีน พอดูดแจ็กเก็ตออกจิ้งเหลียงเพียงเสื้อยืดที่ค่อนข้างพอดีตัว ทำให้แนบไปกับซิกซ์แพ็กเห็นอยู่รำไร

“ท่าทางคุณหมอลอกกำลังกายเยอะ น่าจะแข็งแรงกว่าฉันอยู่แล้ว”

สายตาที่มองมาอย่างชื่นชมทำให้ธันวาคมรู้สึกกระดากอาย เอื้อมไปคว้าแจ็กเก็ตมาปิดหน้าท้องไว้

“ไม่ต้องเขินหรอกค่ะ นี่ถ้าไม่ติดว่าเราเพิ่งรู้จักกันไม่นาน ฉันคงขอจับไปแล้ว”

เสียงหัวเราะใสๆ ที่ตามมายิ่งทำให้ธันวาคมทำตัวไม่ถูก เขาเพิ่งเคยเจอพิมพ์พิชก่อนหน้านั้นเพียงสองสามครั้งเท่านั้น แต่ก็พอจะรู้ว่าเป็นผู้หญิงสมัยใหม่ที่มีความมั่นใจสูง คิดอะไรก็พูดอย่างนั้น แต่ก็ไม่คิดว่าจะเอ่ยออกมาตรงๆ ขนาดนี้

“อย่าทำหน้าอย่างนั้นสิคะ คุณหมอไม่ใช่คนแรกที่ฉันขอจับหรือหน้าของกรฉันก็ขบอ่อยๆ ขานี้ก็ดูแลรูปร่างดีมากเหมือนกัน”

“กร...เพื่อนที่คุณพิชมาหาค่ะ”

“ใช่ค่ะ ฉันว่าถ้าคุณหมอรู้จักกรต้องเข้ากันได้ดีแน่ๆ”

พิมพ์พิชยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ แอบจับคู่ทั้งสองคนไว้ในใจ กรซวัลเป็นเพื่อนชายคนสนิทของเธอซึ่งตอนนี้มาดูงานอยู่ที่โตเกียว จากการแอบสอบถามเลขาฯ ของอีกฝ่าย ทำให้รู้ว่าพักอยู่ที่เรียวกังแห่งนี้ จึงมาดักรอหวังขอค้างคืนด้วย ส่วนพุงนี้ก็มีแผนจะลาออกไปเที่ยวนอกเมืองด้วยกัน

สายตาแพรวพราวทำให้ธันวาคมหวั่นใจแปลกๆ ใฝ่ภาวนาให้มินนัสซึ่งติดงานอยู่เมืองไทยตามมาสมทบเร็วๆ เพราะเขาก็ไม่สนิทชิดเชื้อกับพิมพ์พิชขนาดอยู่ด้วยกันลำพังทั้งวันทั้งคืนได้

“เอาไว้ฉันจะแนะนำให้คุณรู้จักอย่างเป็นทางการนะคะ ไม่นะ...คุณหมออาจมีคนรักษาแผลใจก็ได้ กรยังโสดนะคะ”

“โสด?” ธนวัฒน์ทวนคำอย่างสับสน ซื่อกรน่าจะเป็นผู้ชายไม่ใช่หรือ
ที่สำคัญเขาก็ไม่ได้กหัก ทำไมต้องมีคนรักษาแผลใจด้วย

“ค่ะ แล้วกรก็เป็นคนดีมาก ฉันว่ากรกับคุณหมอดึงเข้ากันได้ดี”

กล่าวมาจนถึงตอนนี้น้ธนวัฒน์ก็เริ่มรู้แล้วว่าอะไรเป็นอะไร แต่พอจะ
ชี้แจงแถลงไขก็โดนขัดจากพนักงานที่เข้ามารีบอร์เดอร์ บทสนทนาจึงตัด
จบไปเสียตื้อๆ

พอพนักงานออกไป พิมพ์พิชก็กลับมาทาบแขนขาตัวเองต่อ ธนวัฒน์
เห็นแล้วก็รู้สึกเห็นใจ

“ถ้าทานเสร็จจุกคุณพิชลองไปแช่น้ำอุ่นดูสิคะ ผมว่าผ่อนคลายดีทีเดียว”

“เป็นความคิดที่ดีมากเลยคะ” พิมพ์พิชดีดนิ้วเปาะ เพราะตอนเข้ามา
สังเกตเห็นโบรชัวร์ที่เคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์บอกอยู่ว่ามีออนเซ็น “คิดแล้ว
ก็เสียดายนะคะ ถ้ายายมินมาพร้อมพวกเราก็ดี ต้องโทษคุณแสนคนเดียว
เลย”

เธออดไม่ได้ที่จะบ่นเจ้านายของรุ่นน้องคนสนิทที่จู้ๆ ก็จกตัวมินนัส
ไปต่างจังหวัดกะทันหันจนต้องเลื่อนการเดินทางอย่างช่วยไม่ได้

“ก็งานด่วนนี่คะ” ธนวัฒน์อมยิ้มเมื่อนึกถึงใบหน้าของคนในหัวข้อ
สนทนา สาเหตุหลักที่เขายอมตกปากรับคำมาญี่ปุ่นก็เพราะต้องการหาโอกาส
ใกล้ชิดมินนัสนี่แหละ

“ฮึ! เรื่องงานจริงหรือเปล่าก็ไม่รู้” พิมพ์พิชบ่นอุบ ใครกันจะมองไม่ออก
ว่าเจ้านายของมินนัสคิดไม่ซื่อ

“คุณพิชว่ายังไงนะคะ” ธนวัฒน์ได้ยิน แต่เหมือนจะยังไม่เข้าใจความ-
หมายจึงถามย้ำ ใจแป้วแล้วว่าอย่าให้เป็นดังที่คิดเลย

“นี่คุณหมอไม่รู้หรือคะว่าสองคนนั้นเคยคบกัน”

คนฟังอึ้งไปอืดใจ ก่อนจะส่ายหน้าซ้ำๆ

“ตกลงเป็นเพื่อนแก๊งเดียวกันจริงหรือเปล่าคะเนี่ย” พิมพ์พิชมีสีหน้า
ประหลาดใจ ดูท่าคุณหมอหนุ่มจะความรู้สึกซ้ำพอสมควรเลย “สองคนนั้น

คบกันเมื่อหลายปีก่อน แต่มีเหตุให้ผิดใจกันก็เลยห่างกันไป ตอนนั้นก็กลับมาทำงานด้วยกันแล้วไม่รู้จะสานต่ออีกหรือเปล่า แต่เอาจริงๆ ฉันว่าคุณแสน ไม่ปล่อยยายมินฮั้ว”

พิมพ์พิชคาตเดา แม้จะได้เจอแสนครั้นนี้ไม่กี่ครั้ง แต่แค่เห็นแววตาก็คือพอจะมองออก

พากคนโดนความจริงกระทบหน้าหนึ่งไปทันที จิตใจที่ฟองฟูตลอดการเดินทางค่อยๆ แปรปลง หรือนี่จะเป็นสิ่งที่สรวลิตกับแสนครั้นนี้พยายามบอกเขามาตลอด

‘ยายมินมีคนที่ชอบอยู่แล้ว’

‘ถ้ามินไม่มีคนอื่นในใจ ทำไมไม่คบใครเลยละ’

เหตุการณ์หลายอย่างในอดีตค่อยๆ ชัดเจนขึ้นมา

ถึงว่า...แสนครั้นนี้ไม่เคยห่างมินนัทเลย

ถึงว่า...หมอนั้นถึงขวางทุกคนที่เข้าไปใกล้มินนัท

เขาเห็นมาตลอดตั้งแต่สมัยเรียน แต่ดันคิดไปว่าพฤติกรรมดังกล่าวคือพี่ชายที่ห่วงน้องสาว เนื่องจากมารดาทั้งสองคนสนิทกันมาก พอมินนัทเรียนจบกลับมาแล้ว เขาเห็นว่าเธอไม่ได้คบหาใครจึงคิดสานสัมพันธ์ ไม่คิดเลยว่าจะมีเบื้องลึกเบื้องหลังเช่นนี้

“คุณหมอม...เป็นอะไรหรือเปล่าคะ”

มือเล็กที่ยื่นมาโบกตรงหน้าทำให้ธันวณณ์หลุดจากภวังค์ ยิ้มเจื่อนอย่างตีสีหน้าไม่ถูก

“เปล่าค่ะ เอ่อ...แล้วนี่คุณพิชโทร. หาเพื่อนติดหรือยังคะ” เขาเสเปลี่ยนเรื่อง แม้ใจจะโหวงโหวงไปแล้วเพราะสิ่งที่ได้ยิน แต่ขอไม่ปักใจเชื่อรอฟังจากปากของมินนัทหรือไม่ก็แสนครั้นนี้เองจะดีกว่า

“ยังค่ะ สงสัยแบตหมดตามเคย กรซี่ลิมประจำ ยิ่งเลขาฯ ไม่มาด้วย ยิ่งแล้วใหญ่” พิมพ์พิชถอนหายใจเมื่อกล่าวถึงความบ้าๆ เป๋อๆ ของเพื่อนสนิท

“แล้วแบบนี้จะเจอกันหรือคะ”

“ต้องเจอกะ กรไม่ใช้คนเถลไถล เสร็จงานก็น่าจะกลับที่พักเลย นี่คงกำลังเดินทาง ว่าแต่คุณหมอมะ จะไม่พักด้วยกันจริงๆ เหรอ” พิมพ์พิชถามอย่างเป็นห่วง เธอนอนกับกรซวัลแน่นอยู่แล้ว แต่เขากลับแยกตัวไปพักที่โรงแรมใกล้ๆ นี่แทน

“ผมจองห้องไว้แล้วคะ” ธนวัฒน์ไม่กล้าอยู่ร่วมห้องกับพิมพ์พิชและกรซวัล หนึ่งคือยังไม่คุ้นเคย สองคือไม่คิดว่าห้องที่นี้จะกว้างพอจุคนสามคนได้ เพราะถ้ากรซวัลมาคนเดียวคงไม่จองห้องใหญ่

“งั้นทานข้าวเสร็จจุกุณหมอกลับไปพักก่อนได้เลยนะคะ ฉันทิ้งกรคนเดียวได้”

“จะดีหรือคะ”

“ดีสิคะ ไม่เป็นไรหรอก ฉันทูแลตัวเองได้”

“งั้นทานเสร็จจุกุณหมอกลับไปพักก่อนได้ไหมคะ” ธนวัฒน์กล่าวเมื่อพนักงานทยอยเสิร์ฟเมนูอย่างโคเชกิ^๑ เพราะแม่ที่นี้จะดูไม่มีอันตราย แต่ก็ไม่อยากทิ้งอีกฝ่ายไว้ลำพัง

“ก็ได้คะ งั้นเริ่มทานเลยดีกว่าคะ”

ธนวัฒน์เห็นดีเห็นงาม ทั้งสองจึงพนมมือขึ้นแล้วกล่าวเป็นภาษาญี่ปุ่นอย่างพร้อมเพรียง

“อิตะดะคิมัส (จะกินอาหารแล้วนะครับ/นะคะ)”

พออาหารเข้าปาก บทสนทนา ก็เปลี่ยนไปเป็นเรื่องการกินแทน พิมพ์พิชกับธนวัฒน์เพลิดเพลินกับเมนูอาหารที่หลากหลาย แม้ส่วนมากจะหากินได้ที่เมืองไทย แต่เชื่อเถอะว่าอย่างไรก็สู้ต้นตำรับไม่ได้ ชิมนู่นชิมนี่กันอยู่พักใหญ่ จนกระทั่งถึงช่วงท้ายๆ จังหวะที่ของหวานกำลังจะมาเสิร์ฟ พิมพ์พิชก็ขอตัวไปเข้าห้องน้ำ ระหว่างที่เดินกลับมาหนึ่งเอง จู่ๆ เธอก็เห็นคนสองคน

^๑ ชุดอาหารญี่ปุ่นดั้งเดิม

ที่คันทาเดินเคียงกันเข้ามาข้างใน

“กร พี่” อารามดีใจจึงรีบเดินตาม ยังไม่ทันเอ่ยทัก กลับพบว่า ปฏิกริยาของเพื่อนและอดีตแฟนหนุ่มของเธอที่แสดงออกต่อกันดูแปลกตา เพราะถึงกรชวลกับพีระพัฒน์จะรู้จักมักคุ้นกันดี แต่เธอเพิ่งเคยเห็นพวกเขา เดินจับมือกันเป็นครั้งแรก

ไม่รู้เรียกว่าสัญญาอนุญาตได้หรือเปล่า แต่พิมพ์พิชเลือกที่จะไม่แสดง ตัวแล้วแอบเดินตามไปต่างๆ กระทั่งพวกเขาหายเข้าไปในห้องอาหารที่อยู่ติดกับเธอนั่นเอง

ยามนี้หัวใจเธอเต้นรัว แม้ไม่อยากคิดในทางลบ แต่ก็อดไม่ได้ที่จะ เอนเอียงไปทางนั้น พีระพัฒน์บอกเลิกเธอไม่นานมานี้โดยให้เหตุผลว่า ‘รัก’ คนอื่นแล้ว ไม่เปิดโอกาสให้ถามด้วยซ้ำว่ารักครั้งใหม่ของเขาคือใคร

พิมพ์พิชย่นหลังเลหน้าประตูอยู่ชั่วครู่ ก่อนจะตัดสินใจเดินเข้าไปในห้องฝั่งตน พอธวัชณ์เงยหน้ามาเห็นก็รีบกวักมือให้ไปกินของหวาน

“คุณ...”

เธอรีบส่งสัญญาอนุญาตให้อีกฝ่ายเงียบเสียง แล้วบอกพนักงานที่คอย บริการให้ออกไปก่อน เมื่อประตูเลื่อนปิดลงจึงเดินไปยังที่ผนังห้องด้านหนึ่ง ธวัชณ์มองการกระทำเหล่านั้นด้วยความมีนง พิมพ์พิชเอาหูแนบ ผนังห้องราวกับกำลังแอบฟังบทสนทนาของห้องข้างๆ

“คุณพิชทำอะไรคะ” คำถามดังขึ้นเบาๆ แต่ก็ไม่ได้คำตอบในทันที มีเพียงดวงตาแดงก่ำที่มองตอบกลับมา

มาถึงขั้นนี้ธวัชณ์ก็รู้แล้วว่าไม่ใช่สถานการณ์ปกติ จึงลุกไปนั่งลงข้างๆ ฝ้ามองพฤติกรรมของสาวเจ้าด้วยความเป็นห่วง และตรงนี้เองที่ทำให้เขาได้ยินบทสนทนาภาษาไทยดังแว่วมาจากอีกฝั่งของผนังกันซึ่งเป็นเพียง ตารางไม้ขัดแตะหุ้มด้วยกระดาษสีขาวโปร่งแสง

“คุณพิ! ไม่ต้องนั่งติดขนาดนี้ก็ได้ครับ”

“ก็ผมอยากนั่งใกล้ๆ ไหนกรบอกจะตามใจผมไง”

เสียงในห้องเงียบไปหลังจากนั้น ตามด้วยเสียงเปิดประตูซึ่งคงเป็นพนักงานที่เข้ามารับออร์เดอร์ ครู่หนึ่งพนักงานก็ออกไป บทสนทนาจึงตั้งขึ้นอีกรอบ

“คุณพีจะอยู่ที่นี้กี่วันครับ”

“ผมจะกลับอังกฤษพร้อมคุณ”

“แต่ผมจะกลับกรุงเทพฯ ก่อน”

“ผมก็จะไปด้วย”

“คุณพี...” บทสนทนาเงียบหายไปอีตื้อใจ ก่อนจะมีคำพูดแผ่วๆ ดังแว่วออกมา “ผมกลัวพีซู้”

“ในเมื่อคุณให้โอกาสผมแล้ว ข้าหรือเร็วพีซก็ตั้งรู้เรื่องของเรา”

“แต่เราอาจไปกันไม่รอดก็ได้”

“ไม่มีทาง คุณก็รู้ว่าผมรักคุณมากแค่ไหน”

“คุณพี...”

“อย่ามัวแต่พูดเรื่องเครียดๆ กันเลย มาสนใจเรื่องของเราดีกว่า ยังไงคืนนี้ผมก็จะนอนกับคุณนะ”

“คุณนี่มัน...”

ธันวาคมมองตามคนที่หลุดลูกออกไปจากห้องอย่างจับต้นชนปลายไม่ถูก เขาไม่กล้าแม่แต่จะส่งเสียงร้องเธอไว้ จึงได้แต่คว้ากระเป๋าสะพายแล้วลุกตามไป ตอนแรกคิดว่าพิมพ์พิซจะเข้าไปในห้องข้างๆ แต่ผิดถนัด เธอกลับจ้ำอ้าวออกไปจากเร็ววกังอย่างรวดเร็ว

ธันวาคมละล้าละลัง สุดทำยก็ยอมทิ้งกระเป๋าเดินทาง มอบเบอร์ติดต่อไว้กับทางบ้าน แล้วบอกว่าจะกลับมาจัดการค่าอาหารและขอฝากของไว้ก่อน จากนั้นก็วิ่งตามพิมพ์พิซออกไป

สองขาของพิมพ์พิซก้าวเดินอย่างรู้จุดหมาย ดวงตาพร่าเลือนไปด้วยหยาดน้ำตา บทสนทนาเมื่อครู่ยังวนเวียนอยู่ในหัวราวกับมีคนกดปุ่มเพลย์

ซ้ำๆ คำว่า 'เสียใจ' ยิ่งน้อยเกินไปสำหรับความรู้สึกในตอนนี้ 'เพื่อนรักกับอดีตคนรักแอบคบหากัน' พวกเขาทำกับเธอแบบนี้ได้อย่างไร!

มือเล็กๆ ขึ้นปาดน้ำตา เท้าก้าวเร็วขึ้นทุกขณะ เธออยากไปให้ไกลจากที่นี่ ไปให้ไกลจากสองคนนั้น หายจากโลกนี้ไปเลยยิ่งดี

ปึนหน!

แสงไฟที่เจิดจ้าบวกกับเสียงแตรรถที่ตั้งยาวทำให้สองเท้าชะงักกึกพอเงยหน้าขึ้นมาก็พบว่าม็อดคันหนึ่งหยุดอยู่ห่างเธอเพียงไม่กี่เซนติเมตร ประโยคคำทอภาษาญี่ปุ่นตั้งยาวเหยียดบวกกับแตรรถที่ตั้งซ้ำๆ อีกหลายครั้ง แต่กระนั้นก็ไม่ทำให้คนขาแข็งขยับเขยื้อนไปไหนได้ มีเพียงแววตาเท่านั้นที่บ่งบอกว่ากำลังตื่นตระหนก

“คุณพิซ!”

เธอรู้สึกถึงความอบอุ่นที่โอบรอบกาย แล้วตัวก็ลอยขึ้นจากพื้น

“เป็นอะไรหรือเปล่าคะ บาดเจ็บตรงไหนไหม”

คำถามย้าทำให้พิซพิซเงยหน้ามองคนที่กอดเธออยู่ ภายเขายังหอบโยน คาดว่าคงวิ่งตามมาอย่างสุดกำลัง

ราวกับเจอขนไม้หลังจากเกือบจมน้ำตาย ดวงตาที่ฉายแววว่างเปล่าค่อยๆ สะท้อนเงาของธันวาคม เธอสวมกอดเขาแล้วปล่อยโฮอย่างไม่สนสายตาใคร

หนึ่งชั่วโมงถัดมาพิซพิซก็มานั่งอยู่ในห้องของโรงแรมที่ธันวาคมจองไว้ด้วยสภาพที่ยังไม่สู้ดีนัก แม้น้ำตาจะเหือดหายแต่ดวงตายังแดงก่ำ เธอปลื้มตัวมานั่งมองแสงไฟยามค่ำคืนของเมืองโตเกียวที่ระเบียงอย่างเหม่อลอย

“น้ำคะ”

“เปลี่ยนเป็นเหล้าแทนได้ไหมคะ” เธอตอบขณะหยิบแก้วน้ำมา

“เดี๋ยวลั่งขึ้นมาให้สิไหม”

คำพูดสนับสนุนทำให้พิมพ์พิชพยักหน้าซ้ำๆ เธอยกแก้วขึ้นจิบเพียง
อีกเดียวแล้วกุ่มแก้วไว้ สายต่ายังมองวิวเบื้องหน้าอย่างไร้จุดหมาย

“คุณหมอรู้ไหมคะว่าผู้ชายที่อยู่ในห้องอาหารข้างๆ คือใคร”

ธันวาคมส่ายหน้าแทนการคาดเดา

“กรกับ...” ริมฝีปากคนเล่าสั่นสะท้าน น้ำใสๆ เอ่อขึ้นมาอีกรอบ “พีที่
แฟนเก่าฉันเองค่ะ”

ใบหน้าธันวาคมเปลี่ยนสี อุดตระหนกไม่ได้กับคำตอบที่ได้ยิน

พิมพ์พิชกระตุกยิ้มมุมปาก “คาดไม่ถึงใช่ไหมคะ ฉันก็คาดไม่ถึง
เหมือนกัน ไม่เคยคิดเลยว่าเขาสองคน...”

พระพัฒน์เป็นผู้ชายที่มีความเป็นผู้ชายเอามากๆ เขาไม่ค่อยสนใจรูป
ลักษณ์ตัวเองเท่าไร แต่ก็ยังรู้จักเกะ เขาไม่จู้จี้ ปล่อยให้เธอมีอิสระเต็มที่
แถมยังตามใจเธอทุกอย่าง ถึงได้คบหากันมายาวนานกว่าห้าปี เขาเป็นคน
ตรง รู้สึกแบบไหนก็จะพูดออกมา เพราะฉะนั้นถึงบอกเลิกเธอได้อย่าง
ง่ายตายเมื่อรู้สึกว่าการรักจิตจางไปแล้ว

ส่วนกรวัลคือเพื่อนสนิทที่สุดของเธอ เรียนมาด้วยกันตั้งแต่มัธยม
ยันมหาวิทยาลัย แม้กระทั่งตอนไปเรียนต่อเมืองนอกก็ยังอยู่ด้วยกัน
แบรนด์ ‘PIMPICH’ ก็ร่วมหุ้นกัน เธอจึงมีกรวัลในทุกช่วงชีวิต

“กรเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของฉัน เขาบอกฉันคนแรกด้วยซ้ำว่าชอบ
ผู้ชาย” พิมพ์พิชเบือนหน้าหันไปเช็ดน้ำตา ริมฝีปากยังคงสั่นสะท้านจาก
ความเจ็บปวดที่ได้รับ

“กรไม่เคยมีท่าทีอะไรกับพีที่มาก่อน ตอนที่ฉันบอกจะคบกับพีที่
ยังคัดค้านด้วยซ้ำ” พิมพ์พิชพร่งพรูสิ่งที่อยู่ในใจออกมาเมื่อเห็นว่าธันวาคม
ยังคงเป็นผู้ฟังที่ดี

“กรบอกว่าผู้ชายคนนี้ไม่น่าไว้ใจ ไม่เหมาะกับฉัน กรเคยแอบตาม
จับผิดและส่งรูปตอนพีที่อยู่กับผู้หญิงคนอื่นมาให้ฉัน” ความทรงจำสมัย
เรียนมหาวิทยาลัยย้อนเข้ามาในหัวพิมพ์พิชราวกับเหตุการณ์เหล่านั้นเพิ่ง

ผ่านไปเมื่อวาน

“ฉันกับพี่พีทะเลาะกันใหญ่โต สุดท้ายเขาก็บอกจะปรับปรุงตัวและไม่โกรธที่กรตามจับผิด ตั้งแต่นั้นพวกเราสามคนก็ไม่มีเรื่องบาดหมางอะไรกันอีก กรกับพี่พีเริ่มเข้ากันได้ พอเรียนจบก็ยิ่งสนิท เพราะธุรกิจของครอบครัวเอื้อประโยชน์กัน”

ครอบครัวพีระพัฒน์นำเข้าอาหารแปรรูป ส่วนครอบครัววรชวัลส่งออกสินค้าทางการเกษตร ทั้งสองจึงมักพบกันตามงานแสดงสินค้าต่างๆ ซึ่งเกือบทุกครั้งกรชวัลก็จะเล่าให้เธอฟังตลอด

“เมื่อไม่กี่อาทิตย์ก่อนพี่พีบอกเลิกฉัน เขาบอกว่ารักคนอื่นแล้ว ฉันเสียใจมาก ตอนนั้นกรยังบินกลับมาอยู่เป็นเพื่อนฉันอยู่เลย”

ธนวัฒน์จำเหตุการณ์ช่วงนั้นได้ เพราะเขาก็เป็นหนึ่งในคนที่ไปแบกพิมพ์พิชกลับมาจากคลับในวันที่โดนบอกเลิก

“ไม่คิดเลยว่าคนที่พี่พีรักจะเป็น...กร”

ธนวัฒน์เอื้อมมือไปจับแกวออก ด้วยกลัวเธอจะกำจนแตกบาดมือแล้วกุมมือเธอไว้หลวมๆ เพื่อช่วยปลอบประโลม

เรื่องราวหลายต่อหลายเรื่องพรุ้งพรูออกมาจากปากพิมพ์พิชเรื่อยๆ จนผ่านไปเกือบครึ่งคืน ธนวัฒน์จึงประคองเธอไปส่งที่เตียงแล้วบอกให้พักผ่อน ส่วนตัวเองกลับไปเที่ยวกั๊งเพื่อจัดการค่าอาหารและสัมภาระที่เหลือ ซึ่งพอแจ้งความจำนงกับพนักงาน จู๋ๆ ชายสองคนที่นั่งอยู่บริเวณนั้นก็ปรี๋เข้ามาหา

“คุณมากับพิชเธอครับ”

“พวกคุณ...” ธนวัฒน์พิจารณาบุคคลทั้งสอง สีหน้าที่ยังบอกว่าเป็นกั๊งวลและหนึ่งในนั้นมิดวงตาแดงก่ำทำให้คาดเดาได้ไม่ยาก “คุณกรกับคุณพีใช่ไหมครับ”

“ผมกรครับ แล้วตอนนี้พิชอยู่ที่ไหนครับ”

ชายคนที่ดวงตาแดงก่ำแนะนำตัว ฉะนั้นอีกคนก็คือพีระพัฒน์อย่าง

ไม่ต้องสงสัย

“คุณพิชพัทอยู่ที่โรงแรมครับ แต่เธอคงไม่สะดวกใจที่จะพบพวกคุณ”
เป็นประโยคกำชับจากเธอก่อนที่จะจะออกจากห้องมา เธอย้ำหนัก
ย้ำหนาว่าไม่อยากเจอใคร

กรซวัลหน้าซีดเผือด คาดเดาได้ทันทีว่าพิมพ์พิชล่วงรู้ความลับของ
ตนแล้ว เขากระวนกระวายตั้งแต่ชาร์จเบตโทรศัพท์ไปแล้วเห็นสายที่ไม่ได้รับ
กับข้อความหลายสิบ พอตั้งสติได้ก็รีบลงมาถามที่เคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์
พร้อมทั้งเอาภาพของพิมพ์พิชให้ดู ซึ่งเจ้าหน้าที่ก็ยืนยันว่าผู้หญิงในภาพมา
ใช้บริการจริงพร้อมกับผู้ชายคนหนึ่ง แต่จู่ๆ พวกเขาก็วิ่งหายออกไป ทิ้งไว้
เพียงสัมภาระเท่านั้น

กรซวัลเสมือนคนไร้เรี่ยวแรงจนเซไปหลายก้าว ร้อนถึงคนที่ยืนซ้อน
หลังต้องเข้ามาช่วยพยุง

ธันวัดน์ไม่รู้ว่าเอยอะไรในสถานการณ์เช่นนี้ จึงหันไปขอสัมภาระจาก
พนักงาน ขณะที่กำลังจะเดินออกมา กรซวัลก็วิ่งมาดักหน้าไว้

“คุณช่วยอยู่เป็นเพื่อนพิชก่อนนะครับ อย่าทิ้งพิชให้อยู่คนเดียว”

สีหน้าของกรซวัลบ่งบอกความหวังโยอย่างแท้จริง ธันวัดน์จึงได้แต่
ถอนหายใจ

“ครับ ผมจะพยายามดูแลเธอให้ดีที่สุด”

“ขอบคุณครับ ถ้ามีอะไรโทร. บอกผมนะครับ” กรซวัลยื่นนามบัตร
มาให้ ธันวัดน์จึงควักนามบัตรของตนเองส่งไปเป็นการแลกเปลี่ยน

“เอ่อ ผมยังไม่รู้จักคุณเลย”

“ผมธันวัดน์ครับ เรียกแทนก็ได้”

“ผมไว้ใจคุณได้ใช่ไหมครับ”

พอได้ยินคำถามนี้ ธันวัดน์แทบอยากสวนกลับว่าไว้ใจได้กว่าคุณ
สองคนนั้นแหละ แต่พอคิดดูแล้วก็ไม่ใช่เรื่องของตน จึงแนะนำตัวคร่าวๆ
ให้กรซวัลสบายใจ

“ผมรู้จักกับน้องมินครับ คุณคงรู้จักเธอ”

กรวัลพยักหน้า

“พวกเรานัดมาเที่ยวด้วยกัน แต่น้องมินติดงาน จะตามมาพรุ่งนี้ เพราะฉะนั้นคุณไม่ต้องเป็นห่วง ช่วยจัดการเรื่องของพวกเขาให้คุณให้เรียบร้อยก่อนไปเจอคุณพิชิตดีกว่า ผมขอตัวนะครับ”

ธนวัฒน์กล่าวลาอย่างสุภาพก่อนจะเดินออกไป ทั้งผู้ชายสองคนที่ต้องจัดการกับความรู้สึกผิดชอบชั่วดีของตนไว้เพียงลำพัง

๒

เสียดูบย

ธันวาคมนี้ใช้เวลาไม่นานก็กลับมาถึงห้องพัก แต่เมื่อเข้าไปด้านใน
บรรยากาศกลับเงียบสงัดจนคล้ายว่าไม่มีคนอยู่

“คุณพิชคะ” เขาวงกระเป๋าดำเดินทางที่มีถึงสามใบลงแล้วเดินหาหญิง
สาวไปทั่ว แต่ไม่พบจึงลองโทร. หา รอไม่กี่อึดใจก็มีเสียงดังแว่วมาจากห้อง
นอน เข้าไปดูก็มีเพียงสมาร์ทโฟนถูกวางทิ้งไว้โดยไร้ผู้เฝ้าเจ้าของ

“คงไม่คิดสั้นหรอกนะ”

ธันวาคมนี้พิมพ์ด้วยความกังวล รู้สึกว่าการมาเที่ยวครั้งนี้จะไม่ใช้การ
พักผ่อนที่แท้จริงเสียแล้ว เขาตัดสินใจโทร. กลับไปหากรรวัลตามนามบัตร
พอฝ่ายนั้นรู้ว่าพิมพ์พิชหายไปที่ตีนตระหนก บอกว่าจะรีบมาช่วยหา แต่
ธันวาคมนี้จำต้องปฏิเสธ ด้วยกลัวว่าถ้าเจอกันเรื่องราวจะลุกลาม จึงขอความ
ช่วยเหลือแค่ถามว่าในสถานการณ์เช่นนี้พิมพ์พิชจะมีจุดหมายที่ใดได้บ้าง

‘เวลาเสียใจยายพิชจะชอบฟังตัวอยู่ตามคลับตามบาร์ครับ’

คำบอกเล่าที่ดังมาตามสายทำให้ภาพที่เคยไปหิวหญิงสาวออกจาก
คลับลอยมาเข้าหัว

“ที่โรงแรมมีเลานจ์บาร์อยู่ ยิ่งไงผมจะลงไปดูก่อน ถ้ายังไม่พบจะ
รบกวนพวกคุณอีกที”

เขาบอกปลายสายก่อนจะวางไป จากนั้นก็คิดว่ากระเป๋าสตางค์ลงไป
ที่ลิบบีเพื่อถามข้อมูลว่ามีเลานจ์บาร์อยู่ชั้นไหนบ้าง ซึ่งพนักงานก็ให้ข้อมูล
อย่างละเอียดว่าทั่วทั้งอาคารมีสามจุด เขาจึงเลือกไปร้านที่มีชื่อเสียงเป็น
อันดับหนึ่งก่อน

แสงไฟที่มีดีสลัวทำให้ทัศนวิสัยของธนวัฒน์ไม่ชัดเจนนัก เขาตรงไป
ยังบริการที่อยู่บริเวณนั้นแล้วพนักงานอังกฤษเพื่ออธิบายรูปลักษณะของ
พิมพ์พิช ซึ่งก็ไม่ผิดหวัง เมื่ออีกฝ่ายบอกว่ามีผู้หญิงลักษณะดังกล่าวมาที่นี้
จริง และตอนนี้ก็นั่งดื่มอยู่คนเดียวที่มุมมุ่มหนึ่ง ธนวัฒน์ขอให้บริการพาไป
โดยบอกว่าเป็นเพื่อนที่มาด้วยกันทว่าติดต่อกันไม่ได้

พิมพ์พิชเหมือนจะกร๊มๆ ได้ที่ ดวงตากลมโตเบิกกว้างเมื่อเห็นเขา
นั่งลงตรงข้าม

“พีพี!”

“ผมเองครับคุณพิช หมอแทน” ธนวัฒน์แก้ไขความเข้าใจผิด โชคดี
หน่อยที่อีกฝ่ายยังพอมีสติ เฟงมองอยู่ครู่สีหน้าเธอก็หมองลง

“คุณหมอเองเหรอ หากันเจอได้ไงเนี่ย” เธอถามขณะกระดกไวน์ใน
แก้วทรงสูงลงคอ ดวงตาเจอไปด้วยหยาดน้ำใสๆ

“เดาเอาค่ะ” ธนวัฒน์เลือกจะเอ่ยมุสา ด้วยไม่อยากพูดถึงตัวช่วย
อย่างกรซวัล

“เก่งมาก งั้นต้องฉลองกันหน่อย” พิมพ์พิชยกมือเรียกบริการเข้ามา
เพื่อจะสั่งเครื่องดื่มเพิ่ม แต่ธนวัฒน์รีบยั้งไว้

“ไม่รับครับ ขอขอบคุณ” ธนวัฒน์บอกบริการแล้วหันมาจัดการคนที่
สีหน้าเปลี่ยนไปจากเมื่อครู่

“คุณพิชขึ้นไปพักดีไหม วันนี้เราเดินทางกันมาทั้งวันแล้วนะคะ” ยามนี้
เลยเที่ยงคืนมาหลายชั่วโมง แถมพิมพ์พิชก็เจอเรื่องสะเทือนใจมาหลาย

จึงคาดการณว่าร่างกายน่าจะรับได้อีกไม่นาน

“ฉันไม่เห็นเอยค่ะ มันไกลหัวใจเอยะ!” เธอว่าแล้วกระดกไวน์ลงคอรวดเดียวหมด “ถ้าคุณหมอมอไม่ดื่มก็ขึ้นไปพักก่อนได้เลยค่ะ ฉัน! กลับเองได้”

เสียงที่ค่อนข้างดังทำให้คนที่อยู่บริเวณนั้นพากันหันมามอง ธนวัฒน์จึงต้องเจรจาอย่างอะลุ่มอล่วย

“พຽงนี้คุณพิชมีแผนว่าจะไปเที่ยวนอกเมืองไม่ใช่หรอคะ แล้วไหนเราต้องไปปรับห้องมินที่สนามบินอีก”

พิมพ์พิชปรือตาขึ้นมาสบตา แล้วบอกเรื่อง^{ที่}เธอส่งข้อความไปหา มินนภัสก่อนลงมา “ยายมินไม่มาคะ ไม่มาแล้ว ฉัน...ยกเลิกทริปแล้ว”

คำบอกเล่าทำให้ธนวัฒน์ตกใจไม่น้อย หากเป็นแบบนี้แผนการใกล้ชิด มินนภัสก็คงล้มเหลวตั้งแต่ยังไม่เริ่มเลยทีเดียว

“คุณหมอมกลับไปเถอะ ฉันอยู่คนเดียวได้”

คำไลที่ดังออกมาจากปากคนสติไม่เต็มร้อยทำให้ธนวัฒน์ส่ายหน้าจากที่คิดจะขึ้นไปพักเพื่อรอตะลุยเที่ยวในวันรุ่งขึ้น เปลี่ยนเป็นสั่งเครื่องดื่มเบาๆ มาหนึ่งจิบเป็นเพื่อนคนออกหักแทน เพราะรู้สึก^{ว่า}หัวใจก็กำลังเจ็บแปลบเช่นกัน

ช่วงเที่ยงของวันต่อมา

พิมพ์พิชขันตัวลุกขึ้นนั่งด้วยความงัวเงีย หัวที่หนักอึ้งทำให้ไม่ปลอดภัยไปร้งเอาเสียเลย

“อ๊วย! ปวดหัว” เธอบ่นเสียงดัง สะบัดหน้าไปมาให้หายมึนแล้วลืมตามองสิ่งรอบกาย สภาพห้องที่ไม่คุ้นทำให้ใจหายวาบ แต่ก่อนจะโวยวายก็มีสติพอจะนั่งย้อนว่าเมื่อวานเกิดอะไรขึ้นบ้าง

‘ถูกเพื่อนหักหลัง ถูกแฟนทิ้ง กินเหล้าเมา’

สามประโยคง่ายๆ ลั้นๆ ทำให้พิมพ์พิชถอนหายใจอีกครา ที่นี่คงไม่

พันห้องพักของธนวัฒน์ เพราะจำได้ว่าก่อนสติจะพร่าเลือนเขาลงไปนั่งดื่มด้วย

“เปลี่ยนชุดให้ด้วยเหรอกะ” เธอพิมพ์ทำเมื่อสำรวจเครื่องแต่งกายแล้วพบว่า เป็นชุดนอนลายการ์ตูนที่เตรียมมาใส่พร้อมแก๊งเพื่อนสาว

สมองยังไม่ทันสดชื่นดี กลิ่นกลิ่นหอมๆ ของอาหารก็โชยมาเรียกน้ำย่อยในห้อง พิมพ์พิชลุกขึ้นเดินโซซัดโซเซตามกลิ่นออกไป พบอาหารหน้าตาน่ากินวางอยู่หลากหลายชนิด กลิ่นที่เตะจมูกมากที่สุดคงเป็นราเมนที่ยังมีควันลอยกรุ่น

เอือก!

สงสัยเธอจะกลืนน้ำลายดังเกินไป คนที่กำลังสาละวนกับการจัดโต๊ะถึงได้เงยหน้าขึ้นมาหาทันใด

“ตื่นแล้วเหรอกะ”

พิมพ์พิชได้แต่ยิ้มเจื่อน เพราะอีกฝ่ายอยู่ในชุดที่สุภาพและอาบน้ำแต่งตัวเรียบร้อย คาดว่าเพิ่งกลับมาจากข้างนอก ส่วนเธอนะหรือ ฮี! ชุดนอนลายการ์ตูน

“แปร่งพันหรือยังคะ จะได้ทานราเมนกัน ร้านนี้ขึ้นชื่อมากเลย ผมไปยืนต่อแถวตั้งนาน”

พิมพ์พิชไม่ตอบคำถาม เพราะไอที่ลอยกรุ่นเชิญชวนเสียจนไม่อยากจะปลีกตัวไปทำอย่างอื่น เธอเดินไปนั่งที่โต๊ะ มองของกินตรงหน้าด้วยนัยน์ตาพราระยับ เพราะนอกจากจะมีราเมนแล้ว ยังมีโอโคโนะมียากิ ทาโกะยากิ ไทยากิ แล้วยังมีของหวานอย่างแพนเค้กและเครปผลไม้อีก

“ซื้อมาเยอะขนาดนี้จะกินหมดเหรอกะ” ถามไปก็กลืนน้ำลายไป

“ก็มีคุณพิชช่วยไงคะ มา! ลงมือกันเถอะ” ธนวัฒน์ยื่นตะเกียบให้ ซึ่งพิมพ์พิชก็รับมาทันที

ธนวัฒน์มองคนที่ก้มหน้าก้มตากินด้วยสีหน้าที่ดีขึ้นกว่าเมื่อคืนก็รู้สึกใจชื้น คิดว่าคนนอกห้จะกินอะไรไม่ลงเสียอีก ที่ไหนได้... น่าจะไม่พอ

มากกว่า ต้องขอบคุณกรซวัลท์ที่โทร. มาฝากฝังพร้อมทั้งบอกว่าควรรับมือกับความเสียหายของพิมพ์พิชอย่างไร

‘แค่หาของออร์ย่อยๆ ให้กิน พาออกไปเที่ยว พิชก็สนุกกับสิ่งที่อยู่ตรงหน้าแล้ว จะหนักหนอยก้ต่อนกลางคืนครับ ฟ้ามืดที่ไรชวณดีมตลอด’

ธันวณณ์แอบผ่อนลมหายใจ ดูจากสถิติการดีมของเธอแล้วเขาคงต้องรับศึกหนักแน่ๆ

เห็นพิมพ์พิชเจริญอาหารได้ดี ธันวณณ์ก็จัดการส่วนของตนเองบ้าง น้ำซุ๊ปของราเมนที่ยังอุ่นทำให้คล่องคอและสดชื่นขึ้นไม่น้อย

“คุณหมอบเปลี่ยนเสื้อผ้าให้ฉันเหรหอะ”

“แค่ก้กๆ”

การล้าล็กน้ำซุ๊ปของอีกฝ่ายทำให้พิมพ์พิชตกใจ รีบส่งทิชชูและแก้วน้ำให้

“ค่อยๆ กินลึคอะ ฉันไม่แย่งเหรหอะ”

ธันวณณ์เพียงส่งยิ้มเจื่อน รับทิชชูมาเช็ดปากแล้วดื่มน้ำตาม อยากรบอกลือเกินกว่าที่เขาล้าล็กไม่ใช่วากลัวโดนแย่ง แต่สะดุดคำพูดของเธอต่างหาก

“โอเคไหมคอะ”

“โอเคคอะ”

พิมพ์พิชพยักหน้าแล้วกลับไปนั่งที่ของตน

“เมื่อกี้เราพูดถึงเรื่องไหนนะ อ้อ เปลี่ยนเสื้อผ้า คือฉันจะบอกว่าขอบคุณนะคอะ แล้วก็ไม่ได้ซีเรียสเรื่องที่คุณหมอบเปลี่ยนให้ด้วย เพราะกร...” คำพูดของเธอสะดุด มือที่จับตะเกียบชะงักไปด้วย รู้สึกเจ็บจี๊ดที่หน้าอกข้างซ้ายขึ้นมาทันที “เขาก็เคยเปลี่ยนให้ฉันเหมือนกัน”

ประโยคส่วนท้ายเบาลงพร้อมกับสภาพอารมณ์ที่เปลี่ยนไปถนัดตา ดูเหมือนว่าแค่ชื่อ พิมพ์พิชก็ไมพร้อมจะเอ่ยถึง

ธันวณณ์ซึ่งรู้สึกตะขิดตะขวงใจในตอนแรก พอเห็นอีกฝ่ายเค้าร้าจึง

ไม่คิดจะรื้อฟื้น

“อย่าเอ่ยถึงคนอื่นเลยล่ะ รีบกินเถอะ ถ้าวันนี้คุณพิชอยากไปไหนเดี๋ยวผมพาไปเอง”

“ฉันไม่อยากไปไหนแล้ว”

น้ำเสียงเศร้าลึกลับทำให้ธวัชณ์พลอยสะเทือนใจไปด้วย “ฉันกลับกรุงเทพฯ ดีไหม”

พิมพ์พิชส่ายหน้า เธอยังต้องการเวลาพักใจ หากกลับไปตอนนี้ก็คงไม่มีกะจิตกะใจทำงาน ถ้าครอบครัวรู้จักแล้วพวกท่านจะพลอยกังวลไปด้วย

“ฉันยังไม่อยากกลับ คุณหมอกลับก่อนได้เลยล่ะ”

ดวงตาธวัชณ์ฉายแววลึกลับ เพราะไม่มีประโยชน์ที่จะอยู่ต่อ แต่พอเงยหน้ามองคนที่นั่งอยู่ตรงข้ามก็ได้แต่ถอนลมหายใจ เขาจะปล่อยให้เธออยู่ตามลำพังได้อย่างไร และไหนๆ ก็กลางงานมาแล้ว การอยู่จนจบทริปก็ไม่ได้กระทบอะไร

“ฉันผมจะอยู่กับคุณพิชด้วย”

“ไปกับฉันอาจไม่สนุกนะคะ” เธอตอบพร้อมรอยยิ้มแห้ง สภาพอารมณ์ตอนนี้อาจจะคุ้มดีคุ้มร้ายซึ่งควบคุมตัวเองไม่ได้เหมือนกัน อาจจะสนุกจนลืมเรื่องเศร้าหรือไม่ก็อาจจะเศร้าจนลืมสนุกไปเลย

“ผมเป็นหมอนะ แอ้มเป็นจิตแพทย์ด้วย รับรองว่าไม่ทำให้คุณพิชเบื่อหรอกค่ะ”

ฟังคำยืนยันของเขา พิมพ์พิชก็เผยรอยยิ้มน้อยๆ ท่ามกลางความเสียใจที่ตาโคม ฟ้ายังเมตตาส่งจิตแพทย์หน้าสวยมาเคียงข้าง แบบนี้ก็ถือว่าไม่โหดร้ายกับเธอเกินไป

“ก็ได้ค่ะ ฉันเชื่อคุณหมอ”

“ดีครับ ถ้านั้นเริ่มที่จัดการมือนี้ก่อน แล้วเราค่อยออกเดินทางกัน”

พิมพ์พิชพยักหน้ารับ คาดหวังว่าทริปต่อจากนี้คงสนุกพอที่จะทำให้เธอลืมเรื่องเจ็บปวดได้บ้าง

ชนวิวัฒน์เป็นคนจัดการเรื่องแผนการเที่ยวรอบปีใหม่ พิมพ์พิชจึงได้แต่เดินตามเขาไปเรื่อยๆ ไม่ว่าจะโดนลากขึ้นรถไฟหรือเดินหลายกิโลเมตรก็ไม่ปริปากบ่น คงเพราะระหว่างทางมีสถานที่ตื่นตาตื่นใจเยอะ แตกต่างจากแผนที่เธอเตรียมมาอย่างสิ้นเชิง เพราะอันนั้นมีแค่กิน ซอปปิง และกิน

ชนวิวัฒน์พาเธอไปศาลเจ้ายาสุกุนิเพื่อขอพร จากนั้นก็ไปตลาดอะเม-โยโกะ ซึ่งที่นั่นเองที่ทำให้พิมพ์พิชเดินจนหมดแรง

“อ๊อ! เมื่อยจัง” เธอบ่นขณะก้มตัวลงนั่งบนโซฟา สองมือทุบต้นขาตัวเองไปพลาง

ชนวิวัฒน์เพียงแค่อั่งมึง จากนั้นก็ปลีกตัวเข้าไปในห้องนอน

พิมพ์พิชยังคงนวดเพื่ตัวตัวเองต่อ แล้วค่อยแต่งตัวลุกขึ้นมาคว้าโทรศัพท์สั่งรูมเซอร์วิส จากนั้นก็หยิบกล้องถ่ายรูปขึ้นมาเปิดดู ตลาดอะเมโยโกะถือว่าเป็นศูนย์รวมของทุกอย่าง ทั้งสายแฟชั่นและของกิน เธอจึงได้ออเดย์ไปใช้ในสายงานไม่นาน เพราะหลังกลับจากทริปนี้ต้องเร่งส่งแบบให้โรงงานเพื่อตัดเย็บชุดคอลเล็กชันหน้าร้อน จึงถือว่าไม่เสียเที่ยว

“คุณพิช เข้ามาในนี้หน่อยค่ะ”

เสียงเรียกของชนวิวัฒน์ดังมาจากห้องน้ำ พิมพ์พิชวางกล้องแล้วเดินเข้าไปหา สิ่งที่เห็นทำให้ขมวดคิ้ว

“คุณหมอน้ำอะไรคะ” เธอถามเมื่อเห็นเขาถกขาทางแกงทั้งสองข้างขึ้นแล้วค่อยๆ เอาเท้าลงไปแช่ในอ่างจากุซซี่

“ลองมานั่งตรงนี้สิคะ”

เขาตบตรงที่ว่างข้างตัว พิมพ์พิชจึงปฏิบัติตามอย่างว่าง่าย น้ำที่อุ่นกำลังดีทำให้เริ่มเข้าใจว่าเขาต้องการสื่ออะไร

“สบายจังเลยคะ” เธออั่งมึงให้แล้วหลับตาลงอย่างผ่อนคลาย

“เสียดายที่นี่ไม่มีออนเซ็น ถ้าได้ลงไปแช่คงดีกว่านี้”

“ก็แช่ที่นี่สิคะ แช่ด้วยกันก็ได้ ฉันไม่ถือ”

คำบอกเล่าของพิมพ์พิชทำให้ชนวิวัฒน์ลมหายใจสะดุด จู่ๆ มีผู้หญิง

หน้าตาดีมาชวนแช่น้ำอุ่นด้วย เล่นเอาทำตัวไม่ถูกไปชั่วขณะ

“คุณหมอบ่นอะไรหรือเปล่าคะ ทำไมหน้าแดงๆ”

ธนวัฒน์กระแอมไล่บรรยากาศแปลกๆ รอบตัว “คงเพราะแช่น้ำอุ่นมั้งคะ มันช่วยกระตุ้นการไหลเวียนของเลือด แถมยังลดอาการเมื่อยล้าด้วย”

“จริงหรือคะ” พิมพ์พิชถามอย่างไม่ค่อยแน่ใจ แต่ก็ไม่ขัดไปกว่านั้น เมื่ออีกฝ่ายพยักหน้า “นั่นคราวหน้าพิชต้องบอกให้พวกนางแบบใช้บ้างแล้ว เห็นใส่ส้นสูงทุกวันคงจะเมื่อยน่าดู”

ธนวัฒน์เสนอต่ออีกสองสามประโยคว่าควรใส่ส้นในไปรบางชนิดลงไปด้วยจะช่วยให้อึดขึ้น หลังจากนั้นทั้งสองก็เสียบลงจนธนวัฒน์ต้องหันไปสำรวจคนข้างๆ พบว่าเธอนั่งเหม่อมองวิวด้านนอกผ่านกระจกใสซึ่งเปิดมานานไว้

“คิดอะไรอยู่คะ” เขาถามอย่างระมัดระวัง

“ถ้าแผนเที่ยวเป็นไปตามแผนเดิมคงดีกว่านี่นะคะ”

คำตอบมาพร้อมกับรอยยิ้มเศร้าๆ ธนวัฒน์จึงเดาได้ว่าอีกฝ่ายคงหวนวนึกถึงเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อวาน

“คุณพิชไม่สนุกหรือคะ” เขาถามเผื่อว่าพรุ่งนี้จะปรับเปลี่ยนแผนใหม่ได้ทัน

“สนุกค่ะ แต่ถ้าคนเยอะกว่านี้ก็สนุกกว่านี้”

ดวงตาที่มองเหม่อมีน้ำใสๆ คลอหน่วย ธนวัฒน์ไม่กล้าเอ่ยอะไร เพราะไม่ได้สนิทชิดเชื้อกันมากมาย จึงทำได้แค่ยื่นมือไปบีบไหล่เพื่อส่งกำลังใจให้

พิมพ์พิชผืนยิ้มพร้อมกับยกมือขึ้นเช็ดน้ำตา ตอนนั้นเองที่กริ่งหน้าห้องดังขึ้น

“ฉันส่งรูมเซอร์วิสค่ะ ส่งสั๊ยะมาแล้ว”

เธอยกเท้าขึ้นจากน้ำ หยิบผ้ามาเช็ดลวกๆ แล้ววิ่งปร้อออกไปทันที

ทิ้งให้คุณหมอมองตามด้วยความสงสัยว่าไอ้ที่เดินกินมากกว่าสามสี่ ชั่วโมงย่อไปหมดแล้วหรือ แต่กระนั้นก็ยังถือว่าดีกว่าคนอื่นๆ อย่างน้อยพิมพ์พิชก็ไม่ว่าพายุตีโพยตีพายและยังมีสติสัมปชัญญะดีอยู่

ธวัชณ์จัดการปล่อยน้ำในอ่างทิ้งแล้วเช็ดเท้าให้แห้ง พอเดินออกมา ก็พบกับเครื่องตีมนานาชนิดวางเรียงรายพร้อมกับอาหารกินเล่นอีกสองสาม อย่าง

“วันนี้ฉันเหนื่อยเลยไม่อยากลงไปเล่นข้างล่าง คุณหมอดืมเป็นเพื่อนฉันหน่อยนะคะ”

คนที่คิดว่าคืนนี้พิมพ์พิชจะละเว้นแอลกอฮอล์ถอนหายใจเบาๆ ให้ ดืมที่นี้ก็ดีกว่าหนึ่ไปดืมที่ไหนไม่รู้ คิดได้ดังนั้นก็เข้าไปช่วยหยิบของแล้วเดิน ตามไปที่ระเบียง พิมพ์พิชสร้างบรรยากาศด้วยการเปิดเพลงจากสมาร์ตโฟน จิบไวน์ไป ชมทิวทัศน์ยามค่ำคืนของเมืองโตเกียวไป

“คุณหมอรู้ไหม ฉันคบกับไอ้พี่พิมพ์มากี่ปี”

คำถามดังขึ้นหลังจากผ่านการตีมนานาเกือบสองชั่วโมง ธวัชณ์ซึ่ง คอยสังเกตอยู่ตลอดจึงรู้ว่าพิมพ์พิชกำลังกริ่มได้ที่แล้ว

“ห้าปี! เกือบห้าปีที่ฉันไม่มองผู้ชายคนไหนเลย” มือเล็กตบหน้าอก ตัวเองซ้าๆ ส่วนอีกมือก็กระดกไวน์รวดเดียวจนหมดแก้ว “หมอรู้ไหมฉัน ต้องเสียโอกาสไปตั้งเท่าไรแล้วดู! ดูมันทำกับฉันสิ ไม่ชอบผู้หญิงทำไม ไม่บอก!” ริมฝีปากสวยเริ่มเบะ ไหลทั้งสองข้างสั้นไหวก่อนเจ้าตัวจะปล่อย ไส้ออกมาเสียงดัง

“นังกรก็เหมือนกัน รักพี่ทำไมไม่บอก! ฉันเป็นนางเอกพอ ฉัน พร้อมจะหลีกทางให้ แต่พวกเขาเลือกที่จะหักหลังฉัน” ประโยคตัดพ้อ ฟังแทบไม่ได้ศัพท์เพราะดังสลับกับเสียงสะอึกสะอื้น “ทำไมถึงได้ใจร้ายกัน นั้ก โดยเฉพาะนังกร นังเพื่อนทรยศ! ฮือ...”

ธวัชณ์ไม่รู้จะปลอบอย่างไร จึงทำได้แค่หยิบพิชชูส่งให้แล้วบอกว่า ตนเองเข้าใจ

“ทุกคนย่อมมีเหตุผลของตัวเองนะคะ ผมว่าคุณกรกับคุณพีคงหาโอกาสบอกคุณพิชอยู่ แล้วอีกอย่าง...ความรักมันบังคับกันไม่ได้ คุณพิชน่าจะรู้ดี”

จบประโยคยาวๆ ของจิตแพทย์หนุ่ม คนเมาก็หันมองตาขวาง “คุณหมอเข้าข้างสองคนนั้นหรือ!”

“ปละ...เปล่าค่ะ ผมแค่มองในมุมของผม สองคนนั้นก็คงไม่อยากให้คุณเสียใจหรอก”

“แต่ฉันก็เสียใจแล้ว เสียใจมากด้วย!” เสียงร้องไห้ดังระงมอีกหน แต่คนเมาก็ไม่ใช่จะร้องอย่างเดียว ยังมีอารมณ์เทโวไต่แก้วแล้วตีม้อๆ อีกหลายต่อหลายครั้ง จนผ่านไปกว่าค่อนคืนทุกอย่างจึงสงบลง

“เมหาหลับไปแล้ว คุณกรไม่ต้องห่วงหรอกครับ สวัสดิ์ครับ”

ธวัชณ์วางสายของกรซวัล เพราะฝ่ายนั้นส่งข้อความมาถามอยู่เนืองๆ ดีที่เขาปิดเสียงไว้ พิมพ์พิชจึงไม่ได้ระแวงสงสัย เท่าที่ดูสถานการณ์ของคนทั้งสาม เขาเดาว่าคงเป็นเหตุสุดวิสัย กรซวัลกับพีระพัฒน์คงรักกันแบบไม่ได้ตั้งตัว ส่วนพิมพ์พิชก็ไม่ได้มีความผิดเช่นกัน เพียงแต่ความรักมันอยู่ที่คนสองคนใจตรงกันเท่านั้น

ธวัชณ์ถอนหายใจก่อนจะหันไปทางคนที่เมาจนหลับไม่ได้สติ เอ๋อมนไปเขย่าไหล่เบาๆ

“คุณพิชเข้าไปนอนข้างในเถอะค่ะ”

“อือ...พีพีเธออ ไม่ใช่ไร พิชนอนตรงนี้ได้ พีพีเข้าไปนอนกับกรเถอะ” พิมพ์พิชขยับมือแล้วพลิกตัวหนี

ธวัชณ์ได้ยินแล้วสะท่อนใจ คนทั้งสามคงสนิทกันมาก ไม่น่าเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นเลยจริงๆ

“งั้นผมขออนุญาตนะค่ะ”

เขาไม่คิดจะทิ้งเธอให้นอนตากน้ำค้างอยู่แล้ว จึงโน้มตัวไปอุ้มขึ้นมา ฝ่ายนั้นผลัดใส่อยู่ครู่เดียวก็เอนไปหน้าซบอก เดินไปได้ไม่กี่ก้าวเขาก็รู้สึก

ถึงใบหน้าที่ถูกใช้ไปมาและแรงสุดลมหายใจแรงๆ เล่นเอาคนอุ้มก้าวขา
ไม่ออก

“หอมจัง...” เสียงหวานดังพึมพำขณะยังหลับตาพริ้ม สองมือตัวรัด
คอเขาแน่น

“คุณพิช...อย่าทำแบบนี้ค่ะ”

เขาห้ามเมื่อใบหน้าเธอซุกจะซุกชนเกินไป แต่คนในวงแขนคล้ายจะ
ไม่ได้ยิน ธนวัฒน์จึงเปลี่ยนเป็นก้าวเร็วกว่าเดิม จนเกือบจะถึงเตียงนอน
อยู่แล้ว จู่ๆ ร่างเล็กก็เกิดปฏิกิริยาขึ้นอีก

“คุณพิช...ไม่นะคะ” ธนวัฒน์ห้ามเสียงหลงเมื่ออีกฝ่ายโง่งมคล้าย
จะอาเจียน “อย่า!”

“แหะ!”

ธนวัฒน์เบือนหน้าหนีหันไปเมื่อหน้าย้อยและกักไยอาหารอู่นๆ พ่น
รดหน้าอก

“ขอโทษค่ะ พิชกลั่นแล้วมันไม่ไหวจริงๆ” คนในวงแขนพึมพำก่อนจะ
เงยบเสีงไปนับจากนั้น

ธนวัฒน์พ่นลมหายใจแรง ตั้งแต่รู้จักกันมา เขาโดนพิชพิชฝากรัก
เป็นครั้งที่สองแล้ว!

๓

แพ

ชนวิวัฒน์ช่วยเปลี่ยนเสื้อผ้าให้พิมพ์พิชอีกเช่นเคย แม้ความลำบากใจจะลดลง แต่ก็ไม่คุ้นชินกับการต้องอยู่ม่วมกับเนื้อตัวผู้หญิง ถึงอย่างนั้นก็ไม้อาจปล่อยให้อีกฝ่ายหลับไปในสภาพนี้ได้เช่นกัน เขาเดินไปค้นชุดนอนในกระเป๋ของอีกฝ่ายแล้วกลับมาหนึ่งที่เตียงพร้อมกับพิมพ์พิชเบาๆ

“ขอโทษนะคะคุณพิช”

มันเป็นสถานการณ์สุดวิสัย ถ้าเขาไม่ทำแล้วใครจะทำ ชนวิวัฒน์บอกตัวเองเช่นนี้ แล้วจัดการเปลี่ยนชุดให้คนเมาด้วยความเร็วแสง เสร็จสรรพก็หยิบผ้าเช็ดตัวผืนเล็กของโรงแรมไปชุบน้ำแล้วกลับมาเช็ดหน้าเช็ดตาให้ เพียงแค่ความเย็นสัมผัสใบหน้า พิมพ์พิชก็ปรือตาขึ้นมา

“พี่พี...” เธอเรียกเขาเป็นชื่อคนรักอีกแล้ว แถมยังคว้ามือไปกุมไว้ “อย่าทิ้งพิช อยู่กับพิชนะคะ”

ตอนพิมพ์พิชเมาแล้วอละวาดยังรับมือง่ายกว่าตอนที่เผยมุ่มอ่อนแอแบบนี้เสียอีก ชนวิวัฒน์จึงได้แต่เห็นใจโดยไม่โต้ตอบอะไร เพียงตบหลังมือเธอเบาๆ แล้วบอกให้นอนเสีย เธอจึงกุมมือเขาไว้อย่างนั้นและเข้าสู่ห้อง

นิทราไปในที่สุด

“เข้มแข็งไว้นะคุณพิช” เขาคงได้แค่ให้กำลังใจ จากนั้นจึงค่อยๆ ดึงมือออก หวังเป็นอย่างยิ่งว่าอีกฝ่ายจะหลับสบายพอที่จะตื่นขึ้นมาในเช้าวันใหม่ด้วยความสดใส

“วันนี้มีอะไรทานคะ”

ประโยคคำถามที่มาพร้อมกับรอยยิ้มเต็มหน้าในช่วงสายวันถัดมา ทำให้ธวัชมนโละงใจขึ้น

“คล้ายเมื่อวานคะ แต่คนละร้าน”

“ร้านเมื่อวานก็อร่อยนะคะ แต่ลองร้านใหม่บ้างก็ดี” สาวเจ้าเอยขณะนั่งลงตรงข้าม ดูท่าทางจะจำไม่ได้เลยว่าเมื่อคืนเกิดอะไรขึ้นบ้าง

“หลับสบายไหมคะ ปวดหัวหรือเปล่า”

พิมพ์พิชส่ายหน้าขณะคว้าตะเกียบขึ้นมาเตรียมกินอาหาร

“ไม่เลยคะ เมื่อคืนฉันคงดื่มไม่เยอะ” กล่าวจบเจ้าหล่อนก็พุ่งความสนใจไปยังราเมนชามใหญ่ ทั้งให้คนใต้ตาดำคล้ำได้แต่ยิ้มเจื่อนๆ

‘อย่าเรียกว่าดื่มไม่เยอะ เรียกว่าเมาจนจำอะไรไม่ได้จะดีกว่า’

“คุณหมอรีบทานสิคะ เราจะได้รับไปกัน”

ธวัชมนโละนลมหายใจก่อนจะคว้าตะเกียบขึ้นมาจัดการอาหารของตัวเองบ้าง ระหว่างกินก็คุยเรื่องแผนเที่ยวซึ่งพิมพ์พิชยินยอมไปดูภูเขาไฟฟูจิตามที่ลั่นวาจาว่าจะให้เขาตัดสินใจ เมื่อกินเสร็จทั้งสองก็เก็บข้าวของแล้วลงมาที่ลิโอบบีเพื่อเช็กเอาท์ออกจากโรงแรม

“คุณพิชไปนั่งรอก่อนนะคะ เดี่ยวผมจัดการตรงนี่เอง”

“ไม่นานไม่ใช่หรอคะ ฉันรอได้”

“ไปนั่งเถอะคะ ของเยอะขนาดนั้นเดี๋ยวจะเมื่อยเสียเปล่าๆ”

พอธวัชมนโละย้าเช่นนั้น พิมพ์พิชก็ก้มมองสัมภาระในมือ กระเป๋าสะพายหลังหนึ่งใบ กระเป๋าซาเนลใบเล็กหนึ่งใบ และกระเป๋าเดินทางใบใหญ่

อีกสอง อิม...ก็ถือว่าเยอะอยู่

“ก็ได้ค่ะ ฉันไปนั่งรอตรงนู้นนะ เสร็จแล้วรีบตามไปนะคะ”

เมื่อธันวาคมหยกหน้ารับ พิมพ์พิชก็ชนล้มภาระทั้งหมดของตนไปหาที่นั่งซึ่งมีว่างอยู่ไม่มาก พอได้ที่เหมาะๆ และคิดว่าธันวาคมสามารถเห็นได้ชัดแล้ว ก็ความหาสมาร์ตโฟนขึ้นมา คิดหาข้อมูลในเมืองที่กำลังจะไป ทว่ายังไม่ทันพิมพ์ข้อความ จู่ๆ ก็รู้สึกว่ามีใครคนหนึ่งมานั่งลงฝั่งตรงข้าม

“เสร็จเร็วจังค่ะ งั้นเราไป...” เธอพูดไม่ทันจบก็เงยหน้าขึ้นมาสบตาคนที่นั่งอยู่ตรงข้ามพอดี

“พิช”

ดวงตาพิมพ์พิชเบิกกว้าง สีหน้าค่อยๆ เข้มขึ้น ริมฝีปากสะท้านเล็กน้อยจนต้องเม้มเข้าหากัน

“ฉันขอโทษ ฉัน...”

เธอลุกยืนขึ้นทันทีโดยไม่คิดฟังต่อ สองมือคว้ากระเป๋าแล้วเดินหนีออกมา แต่ก้าวได้เพียงสองสามก้าวก็พบใครคนหนึ่งยืนขวางอยู่

“คุณพิชน่าจะฟังคุณกรหน่อยนะคะ”

พิมพ์พิชมองคนที่อยู่เคียงข้างมาหลายวันด้วยความร้าวราน

“ฉันคิดว่าคุณหมอเข้าใจฉันที่สุดเสียอีก!” เธอเว้นจังหวะเพื่อไม่ให้เสียงสะอื้นหลุดรอดออกมา “เราแยกกันตรงนี้ก็แล้วกันค่ะ”

ว่าแล้วเจ้าหล่อนก็ก้าวฉับๆ หนีไป ไม่แม้แต่จะหันมองเพื่อนรักที่ยังตะโกนเรียกตามหลัง

ธันวาคมถอนหายใจ คิดไว้แล้วว่าเหตุการณ์ต้องออกมาอีกรอบนี้ แต่กับปฏิเสธกรซัลไม่ได้ตอนที่อีกฝ่ายมาขอพบพิมพ์พิชอีกสักครั้ง

“ผมขอโทษคุณหมอด้วยนะคะรับ เลยต้องพลอยโดนพิชโกรธไปด้วยเลย” กรซัลในสภาพสีหน้าเศร้าหมอง ขอบตาดำค้ำกล่าวเสียงเครือ

“ไม่เป็นไรหรอกครับ”

“พิชคงโกรธผมมาก”

ธนวัฒน์ไม่แสดงความคิดเห็นใด แม้จะเอนเอียงไปทางพิมพ์พิชอยู่
มาก เป็นใคร...เจอเพื่อนรักและคนรักหักหลังก็คงทำใจไม่ได้

“ผมฝากพิชด้วยนะครับ รบกวนคุณหมอช่วยดูแลจนกว่าพิชจะกลับ
ไทยได้ไหมครับ”

ธนวัฒน์รับปากอย่างไม่มั่นใจเท่าเดิม “ถ้าคุณพิชยอมให้ผมดูแลนะ
ครับ”

กรชวัลพยักหน้าอย่างเข้าใจ พิมพ์พิชเป็นคนอารมณ์ร้อนและ
ค่อนข้างเอาแต่ใจ การที่ธนวัฒน์ช่วยตนคงไม่สามารถเข้าหน้าพิมพ์พิชได้
เหมือนเคย

“ยังไงผมก็ขอโทษอีกครั้งนะครับ”

“ฉันขอตัวก่อน ถ้ามีโอกาสคงได้พบกันอีก”

“ครับ” กรชวัลยื่นมือไปเชกแฮนด์เพื่อบอกลา และยื่นมองจน
ธนวัฒน์เดินลับไป อึดใจต่อมาก็ปรากฏเงาบางคนข้างกายพร้อมกับรู้สึกว่ามี
มืออุ่นขึ้น

“พิชคงต้องการเวลา กรออย่าคิดมากเลย” พี่ระพีพัฒนกระชับมือคนรัก
เหตุการณ์ดังกล่าวไม่มีใครอยากให้เกิด หากความรักรังค้ำบังกันได้เขาก็คงไม่
เลือกกรชวัลแทนที่จะเป็นแฟนสาวที่คบหากันมาหลายปีอย่างพิมพ์พิช แต่
เพราะพยายามแล้ว ตอกย้ำตัวเองก็แล้ว แต่สุดท้ายหัวใจเขาก็มีแค่คำตอบ
เดียวคือ ‘กรชวัล’

คนกลางยังมีสีหน้าอมทุกข์ แม้จะคาดไม่ถึงว่าผู้ชายเพอร์เฟกต์อย่าง
พี่ระพีพัฒนจะหลงรักตน แต่ ณ ขณะที่เขาบอกรักหัวใจก็พองฟู ถึงจะรู้สึก
ผิดต่อพิมพ์พิช แต่เสียงเรียกร้องของหัวใจก็มีมากกว่า

ทำไมคนอย่างเขาจะมีความรักบ้างไม่ได้...ประโยชน์นั้นคือสาเหตุที่
ทรยศเพื่อนรัก

“เราก็ต้องการเวลาเหมือนกันครับ” กรชวัลค่อยๆ ดึงมือออก เงย
หน้ามองคนที่สูงกว่าไม่กี่เซนติเมตรด้วยสายตาร้าวราน แม้จะรักแค่ไหน

หากมันผิดที่ผิดทาง ผิดเวลา ก็คงไม่ใช่ความรักที่ดี

“เรากลับไปคิดเรื่องของเรากันใหม่ดีกว่า ผมว่าบางที...”

“กร” พี่ระพีพัฒน์แทรกก่อนที่อีกฝ่ายจะกล่าวอะไรออกมา การที่ผู้ชายอย่างเขายอมรับว่าชอบผู้ชายมันไม่ใช่เรื่องง่ายเลย

กรซวัลปากสั้น ประสานสายตากับพี่ระพีพัฒน์หนึ่ง

“เราอย่าเจอกันสักพักดีกว่า ผมมองหน้าคุณโดยไม่นึกถึงพิชไม่ได้จริงๆ”

กรซวัลหมุนตัวเดินจากไป ทิ้งไว้เพียงพี่ระพีพัฒน์ที่แม่จะอยากก้าวตามไปขนาดไหนก็ทำได้แค่เฝ้ามองคนรักไกลห่างออกไปเรื่อยๆ คงเป็นอย่างไรที่กรซวัลว่า...ทุกคนต้องการเวลา

พิมพ์พิชขึ้นมาหนึ่งบนรถไฟความเร็วสูงด้วยสภาวะอารมณ์ที่หนักอึ้งยิ่งกว่าเดิม ทำไมใครๆ ก็ทรยศเธอ ทั้งเพื่อน คนรัก หรือแม้แต่คนที่เพิ่งรู้จักกันไม่นานอย่างธวัชณ์

มือเล็กๆ ขึ้นปาดน้ำตาเมื่อมีผู้โดยสารคนอื่นๆ ทอยยเดินผ่านไปมา เธอเลือกที่จะหันไปมองด้านนอกโดยไม่สนใจใคร แม้กระทั่งตอนซื้อตั๋วยังไม่หันมองด้วยซ้ำว่าจุดหมายปลายทางคือที่ไหน ณ ตอนนั้นรู้เพียงอย่างเดียวว่าต้องไปให้ไกลจากทุกคน

เกือบสี่ชั่วโมงในการเดินทาง พิมพ์พิชก็มาถึงเมืองโอซากาอย่างงงๆ ทุกอย่างเป็นศูนย์ ไม่ว่าจะเป็นที่พักหรือแผนเที่ยว มือเล็กๆ กระชับกระเป๋า มองผู้คนขวักไขว่เบื้องหน้าแล้วสูดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ

“ต้องเมืองนี้แหละถึงจะเหมาะกับเธอ ยายพิช” พิมพ์พิชให้กำลังใจตัวเอง เมืองนี้มีสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจมากมาย ทั้งกินดื่มและช้อปปิ้ง ดีกว่าไปดูภูเขาไฟฟูจิกับธวัชณ์เป็นไหนๆ คอยดูแลเธอ จะตระเวนเที่ยวกลับไปให้หน้าใจเลย

ว่าแล้วก็หยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมาหาที่พักเป็นอันดับแรก โดยเลือก

จำเพาะเจาะจงเอาย่านที่มีแหล่งท่องเที่ยวยามค่ำคืน จะได้ไม่มีปัญหาในการเดินทาง โชคดีที่ไม่ใช่ช่วงไฮซีซั่น จึงยังพอมีห้องว่างให้เธอวอล์กอินเข้าไปได้ทันที พอเก็บสัมภาระเรียบร้อยฟ้าก็มืดพอดี พิมพ์พิชจึงคว้ากระเป๋าซาเนลใบโปรดขึ้นมาสะพายแล้วออกไปหาอะไรรองท้อง จากนั้นก็ไปเที่ยวคลับต่อ โดยตั้งปณิธานไว้เลยว่า ‘คืนนี้ไม่เมาไม่กลับ!’

ประเทศญี่ปุ่นขึ้นชื่อเรื่องความปลอดภัยและพิมพ์พิชเองก็เคยมาเที่ยวหลายครั้ง จึงไม่หวาดกลัวว่าจะเกิดเรื่องไม่ดี ความชะล่าใจนี้เองทำให้เธอดื่มไปหลายแก้ว สติสัมปชัญญะหายไปกว่าเจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์ ถึงกระนั้นก็ยังคิดว่าตัวเองไหว จึงไม่คิดกลับที่พัก เพราะได้ยินโต๊ะข้างๆ คู่กันว่ามีคลับอีกแห่งเปิดถึงตีสี่ก็คิดไปดื่มต่อ

ระหว่างทางที่เดินตบตบตุเป้หาร้านดังกล่าว พลันสายตาก็เหลือบไปเห็นผู้ชายสองคนเดินคล้องแขนกันสวนมา ภาพนั้นทำให้บางสิ่งที่ตักตะกอนอยู่ในใจถูกกวาดจนขุ่น เธอมั่นใจว่าต้องเป็นกรซวัลกับพีระพัฒน์แน่ๆ สองคนนั้นก๊อติ้อย่างไรมาหยามเธอถึงที่นี่!

พิมพ์พิชปรีเข้าไปกระซอกชายทั้งสองคนออกจากกัน แล้วทูปอกคนตัวสูงรัวๆ

“ทำไมทำกับพิชแบบนี้ จะใจร้ายกันไปถึงไหน!”

“เฮ้ย! อะไรกันคุณ!”

ซัดเลย! ประโยคตอบกลับมาเป็นภาษาไทย แต่พิมพ์พิชไม่สามารถรับอารมณ์ได้แล้ว สภาพการมองเห็นก็ต่ำลงเพราะใบหน้าเปื้อนเปรอะไปด้วยหยาดน้ำตา

“แกก็เหมือนกันนังกร นังเพื่อนทรยศ!” พิมพ์พิชโถมเข้าไปหาอีกคนแล้วทูปตีจ่าละหัวน

“โอ๊ย! จะบ้าหรือไง ตั้งสติหน่อยแม่คุณ!”

พิมพ์พิชถูกผลักล้มไปกองกับพื้น เธอหมดแรงจะลุกขึ้น นั่งสะอึกสะอื้นอยู่บนพื้นอย่างหมดสภาพ

“นั่งเพื่อนใจร้าย แกแย่งแฟนฉัน!”

“พูดอะไรของหล่อน เราไม่รู้จักกันเสียหน่อย!” คนโดนกล่าวหาได้เสียงดังลั่น

“ก็ได้ จากนี้เราจะไม่รู้จักกัน นั่งเพื่อนทรยศ!”

“โธ้ย! เพื่อนเพื่อนอะไรกันยะ”

ถ้อยคำโต้เถียงด้วยภาษาที่ไม่คุ้นทำให้คนเริ่มมายุ่งมุง แล้วจู่ๆ ก็มีเสียงใครคนหนึ่งดังแทรกขึ้นมา

“คุณพิช!” ถ้อยคำดังกล่าวดังพอที่จะทำให้บรรดาคนมุงหลีกทางให้ชายหนุ่มที่วิ่งเข้าไปหาหญิงสาวที่นั่งอยู่บนพื้น

“คุณรู้จักหล่อนหรือ” หนึ่งในผู้ชายที่โดนพิมพ์พิชทำร้ายถาม

“เพื่อนผมเองครับ ต้องขอโทษด้วย พอดีเธอ...”

“กำลังออกหัก”

ประโยคที่ชายคนนั้นพูดต่อทำให้ธวัชมันหน้าเฉือน คิดว่าก่อนเขามาถึงพิมพ์พิชคงอาละวาดไปเยอะ

“ครับ”

“เอาเถอะ เห็นว่าคนไทยด้วยกัน ผมสองคนจะไม่เอาเรื่อง แต่คุณช่วยดูแลเพื่อนดีๆ หน่อย ถ้าเมื่อก็กกลับไปนอน ไม่ใช่อาละวาดทุบตีคนอื่นแบบนี้”

“ขอโทษอีกครั้งนะคะครับ”

ชายคนนั้นพยักหน้าก่อนจะดึงแขนแฟนหนุ่มเดินออกไป ธวัชมันจึงหันกลับมายังคนที่นั่งสะอึกสะอื้นอยู่บนพื้น

“ไหวไหมครับ”

“พีพี ฮือ...พีพีกลับมาหาพิชใช่ไหม”

“คุณพิช นี่ผมเอง หมอแทน” ธวัชมันแคะมือที่เกาะเกี่ยวต้นแขนตนเองออกแล้วพยายามอธิบาย แต่ดูเหมือนคนเมมาจะไม่ได้สนใจนัก

“พีพีอย่าทิ้งพิช อยู่กับพิชนะคะ”

ใบหน้าที่เอนชมมาที่หน้าอกทำให้ฉันได้เห็นแต่ถอนหายใจ สงสัยเขา
ต้องสวมรอยเป็น ‘พีพี’ อีกครั้ง หลังจากเพียรปฏิบัติสมาหลายรอบ

“โอเค ฉันเรากลับห้องกันนะคะ”

คนเฒ่าพักหน้าพร้อมก้นน้ำตาที่ไหลเป็นทาง ฉันได้เห็นแล้วก็อด
สงสารไม่ได้ คิ้วผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาช่วยซับน้ำตาแล้วแบกเธอขึ้นหลัง เดิน
กลับไปโรงแรมซึ่งอยู่ห่างไปไม่กี่ช่วงตึก

ด้วยความรู้สึกผิดเขาจึงตามพิมพ์พิชมาตั้งแต่โตเกียว แถมยังเข้าพัก
โรงแรมเดียวกัน แต่กระนั้นก็ไม่รู้ว่าเธอพักห้องไหน คาดเดาเพียงว่าน่าจะ
ห้องใกล้ๆ กันเพราะเช็กอินห่างกันไม่กี่นาที เมื่อช่วงค่ำเขาอุตส่าห์รีบขึ้นไป
เก็บสัมภาระเพื่อลงมานั่งดักรถที่ล๊อบบี้ ด้วยคาดเดาว่าเธอไม่น่าจะเก็บตัว
อยู่แต่ในห้องแน่ แต่รอจนดึกก็ยังไม่เห็นลงมา พอโทร. หาก็โดนตัดสาย
สุดท้ายจึงตัดสินใจโทร. หามินนัส โดยปดว่าคลาดกันกับพิมพ์พิชและอีก
ฝ่ายไม่ยอมรับโทรศัพท์ ซึ่งมินนัสก็เต็มใจช่วยเหลือ หายไปไม่ถึงสองนาที
ก็โทร. มาบอกว่าพิมพ์พิชอยู่คลับไหน เขาจึงรีบตามไปจนเจอเหตุการณ์
ดังกล่าวพอดี

เมื่อกลับมาถึงห้องฉัน ฉันคนเฒ่าก็สิ้นฤทธิ์และเข้าสู่ห้วงนิราไป
เรียบร้อย เขาจึงจัดการเปลี่ยนเสื้อผ้าและเช็ดเนื้อเช็ดตัวให้เหมือนเคย กว่า
จะเรียบร้อยก็รู้สึกเหนื่อยล้าจึงฝลือกลับไปทั้งอย่างนั้น มาสะดุ้งตื่นอีกทีก็
ตอนที่รับรู้ถึงความอึดอัดบริเวณกลางลำตัว พอลืมตาขึ้นมาก็ใจหายวาบ คิด
ว่าโดนผีญี่ปุ่นหลอกเสียแล้ว เพราะเบื้องหน้าคือหญิงสาวผมเผ้ารุงรังที่นั่ง
อยู่บนหน้าห้องของตน ทว่าพอเพ่งมองดีๆ กลับพบว่าไม่ใช่

“คุณพิช!”

คนเฒ่าเรียกเงยหน้าขึ้นมา ดวงตานั้นน้ำปริ่ม มุมปากกระตุกยิ้ม
น้อยๆ แล้วก้มไปสนใจกระดุมกางเกงยีนของเขาต่อ

“จะทำอะไรคะ” เขาถามด้วยน้ำเสียงตระหนกเมื่อมือเล็กนั้นสัมผัส
บางสิ่งที่คุณดันดันอยู่ด้านใน พอจะยับยั้งก็พบว่ามือทั้งสองข้างของตนถูกมัด

ไว้กับหัวเตียง

“อย่าทำอะไรบ้าๆ นะ” เขาย้ำอีกครั้งเมื่อทางเกงยีนถูกถอดร่นลงไป
จนช่วงล่างยื่นวาบ

“พิชจะทำให้พี่ที่เป็นของพิช” ประโยคพิมพ์อวดออกมาจากริมฝีปาก
จิ้มลิ้ม แหวตามุ่งมั่นจนน่ากลัว

“ผมไม่ใช่พี่ที่ของคุณนะ ช่วยใจเย็นๆ แล้วมาแก้มัดให้ผมก่อน”
กลุ่มผมยาวที่ปกคลุมใบหน้าสั้นไหว พร้อมกับที่ปรากฏการสุดท้ายของ
ช่วงล่างของธวัชณ์หลุดออกจากตัว

“พี่ที่ไม่เคยแตะต้องพิชเลย เพราะฉะนั้นพิชจะจัดการเอง”
ธวัชณ์เฝ้าปากแน่นเมื่อส่วนสำคัญของร่างกายถูกมือเล็กครอบ
ครอง

“คุณพิช ยะ...อย่า...” เสียงร้องห้ามเบาลงตามลมหายใจไม่เป็น
จังหวะ มือเล็กนั้นตุงกๆ เงิ่นๆ ก็จริง แต่พิชสงข้างร้ายกาจ จนอุณหภูมิจน
ร่างกายของเขาค่อยๆ สูงขึ้น

ธวัชณ์ชบครามแน่น เนื้อตัวร้อนผ่าวตามจังหวะมือที่ขยับอย่างต่อเนื่อง
แถมเธอยังยิ้มยั่วเมื่อเห็นเขาเริ่มอยู่ไม่เป็นสุข

“พิชเก่งใช้ไหมล่ะ”

ตู้! เธอยังก้าวอย่างงุ่มง่ามใจ แถมเร่งจังหวะเร็วขึ้นจนธวัชณ์แทบ
ทานทนไม่ไหว เกือบจะได้ปลดปล่อยอยู่แล้ว แต่จู่ๆ สาวเจ้าก็หยุดมือ

คนถูกทิ้งกะทันหันกัดฟันกรอด ดวงตามืดครึ้มลงทุกขณะ เขาก็เป็น
ผู้ชายมีเลือดเนื้อมีความรู้สึก พอสาวเจ้าลุกไปจัดการเสื้อผ้าตัวเองแล้วคร่อม
ทับลงมาอีกหน ถ้อยคำห้ามปรามก็ถูกกลืนลงคอ ความอ่อนนุ่มที่ค่อยๆ
กลืนกินตัวตนทำให้ขนอ่อนๆ บนกายลุกฮือ เส้นเลือดตามลำคอรุนขึ้น
เพราะความอึดอันที่อยากจะพุ่งทะยาน

ฝ่ายหญิงสาวที่ทำใจกล้านั้นก็ใบหน้าเหยเกเมื่อสัมผัสกับความเจ็บ
ที่มาเยือน แต่ความตั้งใจก็ยังแน่วแน่ไม่เปลี่ยน เธอกัดฟันทิ้งตัวลงมาใน

คราวเดียวแล้วเอนซบลงที่หน้าอกของธวัณณ์โดยไม่มีที่ท่าจะขยับเขยื้อน
กาย

“คุณพิช ชะ...ขยับลิคะ” เขาอ่อนเสียงโหย ความอ่อนนุ่มที่บีบรัด
เล่นเอาตัวตนของเขาปวดร้าวไปหมด

“พิชเจ็บ...” หญิงสาวละอื้นอีก อยากจะถอยหนี แต่ความมุ่มม่นอยาก
เอาชนะก็มีมากกว่า เธอจะแพ้กรชวัลไม่ได้!

“ถ้าฉันคุณพิชแก้มัดให้ผมดีไหม” ธวัณณ์ต่อรอง ขึ้นให้อยู่สภาพนี้
ทั้งคืนเขาอดอั้นตายแน่ๆ

หญิงสาวส่ายหน้าแล้วพึมพำออกมา “พี่พีจะผลักไสพิช”

“ไม่ค่ะ ไม่แน่นอน” มาถึงขั้นนี้ธวัณณ์ไม่แก้ความเข้าใจผิดอีก ความ
ปรารถนาพลุ่งพล่านไปทั่วทั้งกาย สิ่งเดียวที่ต้องการตอนนี้คือการปลดปล่อย

“จริงนะคะ”

“คุณพิชคนดี แก้มัดให้ผมนะคะ” เขาอ่อนเสียงหวานพร้อมกับ
ประสานสายตาเธอนิ่ง จนหญิงสาวยอมพยักหน้าแล้วขยับไปแกะผ้าเช็ดตัว
ที่มัดมือออกให้

พอเป็นอิสระเท่านั้นธวัณณ์ก็พลิกตัวขึ้นไปอยู่ข้างบน

“คุณพิชเป็นคนเริ่มก่อน จะโทษผมไม่ได้นะคะ”

คนถูกความต้องการเล่นงานกระซิบลอดไรฟัน ก่อนจะเริ่มสอนให้
พิมพ์พิชได้รู้ว่าการ ‘ร่วมรัก’ ของชายหญิงจริงๆ เป็นเช่นไร

รับผิดชอบ

พิมพ์พิชลิ้มตาขึ้นมาในช่วงสายของวันใหม่ พอขยับก็รู้สึกถึงความเมื่อยขบทั่วสรรพางค์กายจนต้องทำหน้ามึน ถึงกระนั้นก็พยายามยันกายขยับไปนั่งพิงหัวเตียง สภาพห้องที่ไม่คุ้นชินทำให้ต้องนึกย้อนว่าเมื่อคืนเกิดอะไรขึ้นกับตน

เธอมาที่ไอซาคากคนเดียว เช็กอิน เก็บของแล้วออกไปหาอะไรรองท้อง จบที่เข้าไปนั่งดื่มในคลับลำพัง แล้วเธอมาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร คำถามที่ผุดขึ้นมาในหัวทำให้พิมพ์พิชเริ่มหน้าซีด

“หรือว่า...”

เธอก็มสำรวจร่างกายตัวเองเป็นอันดับแรก เมื่อตัวผ้าห่มออกก็เห็นว่าเสื้อยืดสีเข้มตัวโคร่งที่สวมอยู่ไม่ใช่ของตน แถมยังรู้สึกโล่งทั้งบนและล่าง เพราะไรซูดชั้นใน หนักไปกว่านั้นคือรู้สึกเจ็บบริเวณหน้าอกและ ‘ส่วนนั้น’ พอหันมองรอบๆ ห้องก็พบหลักฐานอีกมากมาย ทั้งเสื้อผ้าของเธอที่กองอยู่มุมห้อง ทั้งผ้าเช็ดตัวผืนเล็กที่ยังติดอยู่ตรงหัวเตียง และรอยเลือดหย่อมหนึ่งตรงกลางเตียง

ดวงตากลมโตร้อนผ่าวเมื่อคิดว่าเสียทำให้ใครก็ไม่รู้ และน่าจะถูกพัน
แล้วทั้งอย่างไม่ต้องสงสัย

“ตื่นแล้วหรือคะ”

ประโยคทักทายทำให้พิมพ์พิชสะดุ้งเฮือก รีบคว้าผ้าห่มขึ้นมาปิดถึง
คอก่อนจะหันไปยังเจ้าของเสียง

“คุณหมอ!” แวบแรกนั้นเธอดีใจที่เป็นบุคคลคุ้นเคย แต่พอเห็น
สีหน้าต่างๆ ของเขาก็รับรู้ได้ถึงสถานการณ์ตรงหน้า ที่สำคัญเธอแยกกับเขา
ตั้งแต่โตเกียว

“คุณหมอมายูที่นี่ได้ยังไง” เธอถามพร้อมๆ กับที่หัวเริ่มประมวผล
ได้ “แล้วเกิดอะไรขึ้น...กับฉัน” เธอรอคำตอบอย่างหวาดหวั่น ขณะที่สายตา
คนโดนถามวูบไหวไปทันที

“คุณพิชลุกไปอาบน้ำก่อนเถอะคะ เรายังมีเรื่องต้องคุยกัน”

กล่าวจบชนวนฉันทน์ก็หมุนตัวออกไป ings ให้พิมพ์พิชเอาแต่ถามตัวเองว่า
เกิดอะไรขึ้น แต่คิดเท่าไรก็คิดไม่ออก ซึ่งเวลานี้ก็คงมีคนเดียวที่ให้คำตอบ
ได้

แม้จะรู้สึกย่ำแย่ถึงขั้นสุด แต่พิมพ์พิชก็ลุกขึ้นจากเตียง แค่เพียงเท้า
สัมผัสพื้นและกึ่งน้ำหนักลงมา ความเจ็บแปลบ ณ ส่วนนั้นก็ทำให้น้ำตาหยด
แหมะ เธอกัดฟันพาตัวเองไปจนถึงห้องน้ำแล้วถอดปรากรที่มีเพียงชิ้นเดียว
ออก เพียงแค่เห็นเงาสะทอนของตัวเองผ่านกระจกเท่านั้นน้ำตาก็เริ่มพร้งพรู
ตามเนื้อตัวที่เคยชาวผ่องปรากฏร่องรอยสีกุหลาบประปรายตั้งแต่เนินอก
เรื่อยลงไปถึงท้องน้อยและต้นขา

เรื่องนี้จะโทษใครได้ ในเมื่อเธอทำตัวเอง...พิมพ์พิชแข่งข่าวอ่อนเปลี้ย
หมดแล้วความภาคภูมิใจที่เคยมี อุตุสำหรัรักษาเนื้อรักษาตัวตามคำสั่งผู้เป็น
ยายเพื่อรอคืนวันแต่งงาน แต่แล้ว...

พิมพ์พิชปล่อยโฮอย่างสุดจะกลั่น ถึงจะหัวสุมยใหม่และคิดเสมอว่า
คุณค่าของผู้หญิงไม่ได้วัดกันที่ความบริสุทธิ์ผุดผ่อง แต่เอาเข้าจริงกลับทำใจ

ลำบากเหลือเกิน

เวลากว่าชั่วโมงในนั้นหมดไปกับการร้องไห้เสียใจ และอีกครั้งชั่วโมงกับการอาบน้ำชำระล้างร่างกาย เธอแต่งตัวลวกๆ ด้วยเสื้อผ้าที่ฉันทัดใจวางไว้ให้ปลายเตียงแล้วออกมาเผชิญหน้าเขา บรรยากาศภายในห้องเงียบงัน ดวงตาพิมพ์พิชแดงกำ ริมฝีปากเม้มเข้าหากัน สองมือกระชับแน่น ก่อนจะเป็นคนทำลายความเงียบนั้นเสียเอง

“เกิดอะไรขึ้นกับฉันคะ แล้วคุณหมอมานี่นี่ได้ยังไง”

“คุณพิชจำอะไรไม่ได้เลยเหรอคะ” คำถามของธวัชณ์แผ่วเบาขณะเงยหน้าขึ้นสบตา

พิมพ์พิชส่ายหน้า ความทรงจำล่าสุดคือเธอนั่งดื่มอยู่ในคลับและชนแก้วกับชายมากหน้าหลายตาที่แวะเวียนมาทักทาย

“ลองคิดดูดีๆ ลีคะ” ธวัชณ์ย้ำก่อนจะเริ่มเปิดประเด็นให้ “เมื่อคืนคุณพิชเกือบมีเรื่องกับนักท่องเที่ยวดูสองคนที่เป็นคู่รักกัน”

พอธวัชณ์เกริ่น ภาพเหตุการณ์เมื่อคืนก็ค่อยๆ ผุดขึ้นมาอย่างกระจัดกระจายในหัว

“คุณทำร้ายพวกเขา”

“ฉันคิดว่าเป็นกรกับพี่พี” เธอจำได้รางๆ ว่าพบเจอคู่รักชายชายคู่หนึ่งจริง และคิดว่าสองคนนั้นคือเพื่อนรักกับอดีตคนรักที่ดวงกันมาเยี่ยมถึงที่ “แต่พี่พีเป็นคนช่วยฉัน”

“ไม่ใช่คุณพีครับ แต่เป็น...ผม”

“ไม่ใช่พี่พี...”

เรื่องราวในหัวเริ่มปะติดปะต่อ พี่ระพีพัฒนาที่พากลับมาห้อง เขาช่วยเปลี่ยนเสื้อผ้าและเช็ดตัวให้จนเธอเปลือยกลับไป พอตื่นมาแล้วพบว่าเขายังอยู่จึงเกิดความคิดอยากรวบหัวรวบหางเพื่อไม่ให้กลับไปหากรชวัลอีก เธอจับมือเขามัดไว้กับหัวเตียงเพื่อไม่ให้ขยับเขยื้อน แล้วจากนั้น...

ดวงตาพิมพ์พิชเบิกกว้าง ค่อยๆ เงยขึ้นสบตาคคนที่นั่งอยู่ตรงข้าม ถ้า

เขบอกว่าฉันไม่ใช่พระพัฒนา นั่นก็แสดงว่า...

“ผมจะรับผิดชอบเรื่องที่เกิดขึ้นเอง”

ประโยคดังกล่าวเหมือนเป็นคำยืนยันนกลายๆ ว่าคนที่เธอจับมัดคือใคร ในความพราถ์เลือนของสตินั้นเธอยังจำได้ว่าบางช่วงบางตอนเขาทั้งออกอ้อนทั้งใส่ใจ จนเธอยิ่งกว่าขึ้นสวรรค์เสียอีก

“ไม่ค่ะ! มันเป็นเรื่องเข้าใจผิด ระหว่างเราไม่มีอะไรเกิดขึ้นทั้งนั้น” พิมพ์พิชละล่าละลักปฏิเสธ ความรู้สึกตอนที่คล้ายคนเอาค้อนมาทุบหัวก็ไม่ปาน

“แต่ผม...”

“ฉัน...ต้องกลับห้อง ขอตัวนะค่ะ” เธอผุดลุกขึ้นทันที ความเจ็บแปลบบริเวณส่วนสำคัญในร่างกายทำให้เกือบทรุด ดีที่คนที่นั่งอยู่บนโซฟาข้างๆ ลุกขึ้นมาช่วยพยุงไว้

“ปละ...ปล่อยค่ะ” เธอผลักสองมือนั้นออกแล้วกัดฟันขยับห่างออกมา

“คุณพิชคงสับสนอยู่ ึ่งรขอให้ใจเย็นกว่านี้เราค่อยคุยกันใหม่ก็ได้ค่ะ” พิมพ์พิชไม่มีคำพูดใด เธอคว้ากระเป๋าสะพายที่วางอยู่บนโต๊ะกลางแล้วดึงไปที่ประตู

“อีกสองชั่วโมงผมจะไปหาที่ห้องนะค่ะ”

ประตูปิดดังปัง พร้อมกับที่ธวัชณ์ถอนหายใจ ยกมือหนีขึ้นลูบหน้าตัวเองแล้วทิ้งตัวลงบนโซฟา แม้สิ่งที่เกิดขึ้นจะเรียกว่าอารมณ์พาไปหรือเหตุสุดวิสัย แต่เขาก็ไม่อาจวางเฉยได้ ถึงอย่างไรก็ต้องรับผิดชอบเธอ

อุณหภูมิกายในห้องรับแขกบ้านสวนวริทธิ์นันท์เย็นเยือกขึ้นเมื่อทุกคนทยอยเข้ามาจนครบ ธวัชณ์มองพิมพ์พิชที่นั่งลงเคียงข้างผู้เป็นนายแล้วยิ้มมุมปาก เธอดูระมัดระวังตัว ต่างจากภพสาวมันที่เคยร่วมทริปจนคล้ายเป็นคนละคน

นับตั้งแต่เหตุการณ์ที่ญี่ปุ่น นี่เป็นครั้งแรกที่ได้เผชิญหน้ากันจริงๆ เพราะวันนั้นเขาไปหาเธอตามที่ลั่นวาจาไว้ แต่ก็พบกับความว่างเปล่า ไปสอบถามที่ลิโบบีก็พบว่าเธอเช็กเอาท์ออกไปแล้ว ธนวัฒน์จึงไม่รู้จะไปตามหาที่ไหน ไม่รู้จะถามใคร สุดท้ายจึงบินกลับกรุงเทพฯ ถึงกระนั้นก็ได้ว่างเฉย ยังพยายามติดต่อหาพิมพ์พิชทุกทาง วันไหนที่มีเวลาว่างก็ไปดักพบที่คอนโดและร้าน แต่ก็ยังไม่พบ โทร. หากก็ไม่รับสาย ส่งข้อความก็อ่านแต่ไม่ตอบ

สุดท้ายเขาจึงไปค้นข้อมูลในทะเบียนผู้ป่วยจนทราบที่อยู่ของพิมพ์แข ซึ่งเป็นบุคคลสำหรับติดต่อกรณีฉุกเฉิน พอตามไปก็พบแต่แม่บ้านซึ่งบอกเพียงว่าพิมพ์พิชไม่ได้พักที่นั่น ส่วนใหญ่จะอยู่คอนโดหรือไม่กี่บ้านสวน เขาจึงขอที่อยู่ของบ้านสวนจากแม่บ้านมาอีกที

ธนวัฒน์ไม่รู้ว่าแสนครั้นกับมินนัสอยู่ที่นี้ และยังไม่ทราบว่ายายของพิมพ์พิชตามมา จากที่คิดว่าจะเจรจกกันเงียบๆ เพื่อหาทางออก กลับกลายเป็นลูกกลมใหญ่โต

พิมพ์พิชเมินสายตาของธนวัฒน์ที่ทอดมองมา แล้วขยับไปแตะแขนผู้เป็นยายเพื่อชวนออกไปคุยกันลำพัง

“คุณยายคะ พิชว่า...”

“เงียบ!”

เสียงตุๆ ที่สวนกลับมาทำให้พิมพ์พิชหน้าเจื่อน เธอไม่เห็นพิมพ์แขเกี่ยวกราดขนาดนี้มาหลายปีแล้ว ถ้อยคำที่เตรียมอ้อนจึงถูกกลืนลงคอแล้วค่อยๆ ดึงมือตนเองกลับมา

“คุณชื่ออะไร” คราวนี้คนสูงวัยหันไปทางชายหนุ่มแปลกหน้า

“ชื่อธนวัฒน์ค่ะ”

กำลังทำ ‘คะ’ ‘ขา’ พังแปลกหู แต่เชื่อว่าพิมพ์แขจะไม่เคยเจอผู้ชายคนอื่นพูดเอาเสียเลย

“ลูกเต้าเหล่าใคร แล้วทำงานอะไร”

“คุณยายขา” พิมพพิชแทรกเสียงเบาเมื่อเห็นว่าคำถามเริ่มจะล้วงลึกเกินไป ซึ่งก็ได้เพียงสายตาดูๆ มองเขม่นกลับมา จึงจำต้องหุบปากไปอีกครึ่ง

ธันวาคมยิ้มเมื่อเห็นคนแกงกาสล้นฤทธิ์ เพราะเคยพบแต่พิมพพิชในภาคไม่กลัวใคร ขนาดตอนอยู่ญี่ปุ่นยังเกือบจะมีเรื่องกับคนอื่นมาแล้ว

“ยิ้มอะไรคะ” พิมพพิชแหงเมื่อเห็นทางหางตาแวบๆ อีกฝ่ายดูอารมณ์ดีผิดกับสถานการณ์ ณ ขณะนี้เสียจริงๆ

“ยายพิช”

น้ำเสียงข่มๆ ของยายทำให้พิมพพิชหน้าอง้งาเพราะไม่มีใครเข้าข้างสักคน พอหันไปทางมินนัทส์ก็มีเพียงยิ้มเหยาๆ ส่งมา คงรู้สึกราวอยู่ผิดที่ผิดทางกระมัง

ฝ่ายพิมพพิชเมื่อปราชญ์หลานสาวเสร็จก็หันมาทางชายหนุ่มที่ใบหน้ายังคงเบื้อนยิ้ม เป็นเชิงบ่งบอกว่าพร้อมจะฟังการแนะนำตัวอย่างเป็นทางการ

“คุณพ่อผมชื่อทัดพงศ์ เลิกกับคุณแม่มานานแล้ว ผมเป็นจิตแพทย์อยู่ที่โรงพยาบาลเตโชดมคะ”

“โรงพยาบาลเตโชดมรี” คนฟังคิ้วกระตุกเล็กๆ สีหน้าเรียบนิ่งขึ้นอีกหนึ่งระดับ

“คะ คุณยายพอจะรู้จักไหมคะ”

คนสูงวัยพยักหน้าน้อยๆ โรงพยาบาลดังกล่าวมีชื่อเสียงระดับต้นๆ ของประเทศ แต่ก็ยังไม่เคยไปใช้บริการด้วยเหตุผลส่วนตัว

“แล้วรู้จักกับยายพิชได้ยังไง” พิมพพิชแย้งพยายามใจเย็น แม้จะยังมีอีกหลายสิ่งหลายอย่างที่ต้องการรู้

“รู้จักผ่านน้องมินคะ” ธันวัดน์เบนสายตาไปยังหญิงสาวที่ตนเคยแอบรัก “และผมก็สนิทกับนายเสือนายแสนตั้งแต่สมัยมหา’ลัยคะคุณยาย”

พิมพพิชหันไปทางชายหญิงที่นั่งเคียงมานาน มินนัทส์ได้แต่ยิ้มเฉือนๆ

“มินรู้จักคุณหมอนานแล้วคะ คุณหมอเป็นคนดีนะคะ” เธอไม่รู้จะ

พิมพ์พิซจะว่านอนสอนง่ายมาตลอด แต่ถ้าได้ตัดสินใจอะไรแล้วไม่มีทางเปลี่ยนใจ แต่กระนั้นก็ค่อนข้างพอใจกับความเป็นสุภาพบุรุษของธนวัฒน์

“เอาละ ยายยังมีเรื่องอยากรู้อีกสักหน่อย คุณหมอสวยตอบได้ไหม”
ปวยการที่จะจัดการหลานสาวในตอนนี้ พิมพ์แซจึงหันไปทางคนที่เสนอตัวเป็นหลานชายแทน

“เชิญคุณยายถามมาได้เลยคะ”

แม้จากการประเมินบุคลิกคร่าวๆ ธนวัฒน์จะดูเจ้าสำอาง สะอาด สะอ้าน ใบหน้าก็หวานเสียจนสวยกว่าผู้หญิงหลายคน แต่พิมพ์แซก็ยังไม่ตัดสินใจใครจากภายนอก

“คุณไม่มีแฟนเหรอ”

ธนวัฒน์เหลือบไปทางมินนัส พอเห็นมือที่ประสานอยู่กับมือของ แสนครันย์ก็ได้แต่อมยิ้มน้อยๆ

“ไม่มีค่ะ ผมโสดมาหลายปีแล้ว”

“แล้วแฟนคนล่าสุดที่คบผู้หญิงหรือผู้ชาย”

“คุณยาย” พิมพ์พิซดักคอ แม้จะเป็นคำถามพื้นๆ แต่ฟังแล้วก็รู้สึก ว่าเสียมารยาทเกินไปที่เอ่ยถึงรสนิยมอีกฝ่าย

“ขอโทษที่ยายถามตรงๆ แต่ไม่อยากจะให้อะไรๆ ยุ่งยากไปกว่าเดิม”

“ไม่เป็นไรค่ะ หลายๆ คนเคยเข้าใจผิดแบบนี้” ธนวัฒน์มองไปยัง ‘หลายๆ คน’ ที่เคยยึดเยียดว่าตนเป็นเกย์ “คนที่ผมเคยคบหาทุกคนเป็นผู้หญิงค่ะ ไม่เคยคบผู้ชายเลยสักครั้ง”

“อะ! แต่ฉันเห็นคุณหมอ...” พิมพ์พิซยังไม่วายแทรกเสียงแหลม พอทุกคนพุ่งความสนใจมาที่เธอ คำพูดก็หายไปเสียเฉยๆ

“เห็นอะไร” พิมพ์แซถามต่อ พิมพ์พิซเลยได้แต่กั๊กๆ กั๊กๆ แต่สุดท้ายก็ยอมเอ่ยออกมา

“พิซเคยเห็น...คุณหมอ เอ่อ...จูบกับหมอเอก”

คราวนี้ทุกสายตาทันไปทางคุณหมอหน้าสวย ฝ่ายนั้นเองก็ดูแปลกใจ

กับคำพูดนั้น จึงนั่งไปอย่างครุ่นคิดว่าเหตุการณ์ที่วานันเกิดขึ้นตอนไหน
“วันที่ฉันไปปรึกษาคุณหมอเรื่องอกหักใจคะ ที่ไปกับน้องมิน” พิมพ์พิช
ช่วยทบทวนความทรงจำ

ธันวาคมตรีกตรองอยู่ครู่หนึ่งก็จำเหตุการณ์ในวันนั้นได้

“อ้อ! ตอนนั้นเอง ที่คุณพิชเห็นคงเป็นวันที่หมอออกมาขอโทษผมแล้ว
บอกว่ามีแฟนแล้ว เขาน่าจะคิดว่าผมชอบเขาอะคะ”

“สรุปว่าชอบผู้หญิงร้อยเปอร์เซ็นต์”

“ร้อยเปอร์เซ็นต์ค่ะ ถ้าคุณยายไม่เชื่อถามนายแสนได้เลย”

ทุกคนหันไปยังแสนครั้นยั้งซึ่งช่วยยืนยันหนักแน่น “ครับ นายแทน
ชอบผู้หญิง”

“พี่เสือกก็เคยบอกมินนะคะ แต่พอพี่พิชแย่งมินก็คล้อยตามไปเหมือน
กัน” มินน้าสช่วยอธิบายโดยการอ้างถึงฝาแฝดของแฟนหนุ่ม

พอเห็นทุกสายตาทิมองมา พิมพ์พิชก็หน้าเจื่อน “ก็คุณหมอไม่เห็น
ปฏิเสธ”

“คุณพิชไม่เปิดโอกาสให้ผมได้อธิบายเลยนี่คะ”

“เอาละๆ ไม่ได้เป็นก็ดีแล้ว สรุปว่าคุณหมอจะรับผิดชอบยายพิช
ใช่ไหม”

“ค่ะ คุณยาย”

“แต่พิชไม่...”

“ยายไม่ได้ถามความเห็นเรา!”

พิมพ์พิชมัมปาก ใบหน้าอ้ง

“พิชไม่แต่งคะ พิชไม่รักคุณหมอ แล้วคุณหมอก็ไม่รักพิช เรา
จะแต่งงานกันได้ยังไงคะ” เธอหมดความอดทนเสียแล้ว จึงเถียงผู้เป็นยาย
คอบเป็นเอ็นดิ่งที่เคยทำในวัยเยาว์

“แต่แก...” พิมพ์แซมมองหลานสาวอย่างผิดหวัง แถมยังกระดากปาก
เกินกว่าจะพูดออกมา

พิมพ์พิชเข้าใจว่าผู้เป็นยายเอยถึงอะไรจึงเซิดหน้าขึ้น นี่มัน ค.ศ. ๒๐๒๐ ไม่มีใครสนใจเรื่องหุยมหิมจำพวกนี้แล้ว สาวสมัยใหม่ใช้ความพึงพอใจเป็นหลัก เข้ากับใครได้ก็คบหา ไปด้วยกันไม่รอดก็เลิกรา วันเนสต์ สเตนดท์ก็เป็นเรื่องปกติ

“แล้วไงคะ ใครๆ เขาก็ทำกัน”

“ยายพิช!” เสียงทวาดดังพร้อมกับที่ฝ่ามือคนสูงวัยพลาดเข้าที่ใบหน้าของหลานสาว

ทุกคนตื่นตะลึง ไม่เว้นแม้แต่คนที่เปลือยใส่อารมณ์กับคนที่เลี้ยงมาแต่อ้อนแต่ออก พิมพ์แซเบือนหน้าหนี กำมือแน่น

“อย่าทำเหมือนตัวเองไม่มีค่า พิชก็รู้ว่ายายไม่ชอบ!”

“แต่พิชก็อยากมีชีวิตของพิช ไหนจะงานของพิชอีก”

“แต่งแล้วก็ทำงานได้ หรือคุณหมอมจะห้าม” คราวนี้พิมพ์แซหันไปทางว่าที่หลานชาย ซึ่งฝ่ายนั้นก็ตอบด้วยสีหน้าจริงจัง

“ไม่ค่ะ คุณพิชยังสามารถใช้ชีวิตได้เหมือนเดิม”

“เห็นไหม ใครเขาจะไปยุ่งกับงานแก”

พิมพ์พิชปากคอสิ้น หมัดถ้อยคำจะแย่ง แต่สีหน้าแววดายังคงตื้อตึง

“ถ้าแกไม่แต่ง ยายจะให้ตาภิมถอนสปอนเซอร์ออกให้หมด แล้วดูซิ แกจะเอาเงินที่ไหนไปทำร้าน”

ถ้อยคำดังกล่าวเล่นเอาพิมพ์พิชตาโต แม่แบรนต์ของเธอจะพอมีฐานลูกค้าก็จริง แต่ก็ยังต้องการเงินสนับสนุนเพื่อโปรเจกต์ใหม่ๆ อีกมาก หากภิมวัจน์ผู้มีศักดิ์เป็นน้ำแท้ๆ และเป็นต้นไฟในการดูแลกิจการของครอบครัวอย่างห้างสรรพสินค้า WizMall ถอนสปอนเซอร์ไป เธอเดือดร้อนแน่นอน

“คุณยาย!”

“ไปคิดดีๆ ก็แล้วกัน” พิมพ์แซว่าแล้วหันไปหยิบกระเป๋าคล่องแขน “ส่วนคุณหมอม เดียวฉันจะให้เลขาฯ ติดต่อไป อย่าลืมแจ้งผู้ใหญ่ทางคุณให้ทราบด้วย”

“คะ คุณยาย เดี่ยวผมไปส่งนะคะ” ธนวัฒน์ผุดลุกไปช่วยประคอง พิมพ์แซ ซึ่งฝายนั่นก็ไม่ปฏิเสธ

คล้ายหลังผู้เป็นยายและธนวัฒน์ พิมพ์พิชก็ยกมือปิดหน้าแล้วปล่อย โส่ยอย่างสุดจะกลั่น ทำไปไม่มีใครเข้าใจเธอเลย

“พีพิช” มินนภัสขยับมานั่งข้างรุ่นพี่สาว เอื้อมมือไปจับไหล่อย่าง ปลอบประโลม

พิมพ์พิชโผล่เข้ากอดรุ่นน้อง พิมพ์ทำสิ่งที่อัดแน่นในใจ “พีไม่อยาก แต่งงาน มินเข้าใจใช่ไหม พียังมีอะไรให้ทำอีกตั้งเยอะ อายุพีก็ยังไม่สามสิบ ด้วยซ้ำ ทำไม่ต้องแต่งด้วย”

มินนภัสได้แต่ลูบหลังโดยไม่กล่าวอะไร เธอเข้าใจพิมพ์พิช แล้วก็ เข้าใจหัวอกของพิมพ์แซด้วย ในเมื่อเรื่องมาถึงขั้นนี้ การปฏิเสธการแต่งงาน คงยากเสียแล้ว

ข้อเสมอ

ชนวิวัฒน์ยื่นรอกจนวนรถของพิมพ์แซ่พั้นจากรั้วบ้านจึงค่อยเดินกลับมา แล้วก็พบกับแสนศรัณย์ที่ยืนกอดดอกฟิงประตุมองอยู่

“มึงคิดจะทำอะไรวะ”

“ก็เข้าไปข้างในไง” ชนวิวัฒน์ตีหน้าซื่อ แม้จะเข้าใจว่าอีกฝ่ายหมายถึงอะไร แต่ก็ขอกวนสักหน่อย โทษฐานทำให้เขาอกหัก

แสนศรัณย์เขม่นมอง คนตั้งใจกวนจึงได้แต่หัวเราะ

“กูจริงจัง” ชนวิวัฒน์เอ่ยย้ำ แล้วเดินเบี่ยงคนยืนขวางเพื่อเข้าไปเจรจากับว่าที่เจ้าสาวต่อ แต่แสนศรัณย์รั้งหัวไหล่ไว้

“ปล่อยให้สาวๆ อยู่ด้วยกันก่อน เราไปหาที่เงียบๆ คุยกันดีกว่า”

ชนวิวัฒน์ไม่ทันปฏิเสธ แสนศรัณย์ก็ตัวดมือมากอดคอ เขาจึงยอมเดินตามไปแต่โดยดี

สวนสโตร์อังกฤษของบ้านวรวิธานั้นที่ร่มรื่นและอุดมไปด้วยต้นไม้ นานาพรรณ ทั้งไม้ทรงสูง ไม้พุ่มเตี้ย และดอกไม้หลากหลายชนิด ลมที่พัดมาเอื่อยๆ คลอเคล้ากับเสียงน้ำพุช่วยให้อารมณ์ผ่อนคลายลงมาก

สองหนุ่มนั่งลงที่เก้าอี้สีขาวยุโรป หันหน้าไปทางซุ้มประตูเหล็กที่เพิ่งเดินผ่านเข้ามา

“กูจะแต่งงานกับมิน” แสนครินทร์กล่าวเสียงเรียบ แม้ความสัมพันธ์ของเขากับมินนั้นจะผ่านความเห็นชอบจากผู้ใหญ่ แถมอาศัยร่วมชายคาด้วยกันมาพักใหญ่ แต่พิธีวิวาห์อย่างเป็นทางการเพิ่งจะกำหนดเมื่อไม่กี่วันมานี้เอง

คนฟังกระตุกยิ้มแล้วเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ “อืม ดีใจด้วย”

“ขอโทษที่ไม่บอกให้เร็วกว่านี้” แสนครินทร์รู้สึกไม่ดีในข้อนี้ เพราะครั้งหนึ่งธวัชณ์เคยสารภาพกับเขาโดยตรงไปตรงมาว่าต้องการจีบมินนัทส์

“กูรู้มานานแล้ว”

คิ้วของคนฟังเลิกสูง ด้วยไม่คิดว่าจะมีใครกล้าบอกธวัชณ์ ขนาดเขาบอกมินนัทส์ไปว่าอีกฝ่ายชอบ เธอยังไม่เชื่อเลย

“คุณพิชบอกตอนอยู่ญี่ปุ่น”

พอได้ฟังเฉยแสรงนครินทร์ก็ไม่แปลกใจ น้องน้อยของตนสนิทกับพิมพ์พิชมาก มีอะไรก็ปรึกษากันตลอดอยู่แล้ว

“เพราะเรื่องนี้หรือเปล่า มึงถึงอยากแต่งงานกับคุณพิช”

ธวัชณ์ขมวดคิ้ว เหมือนจะเข้าใจแต่ก็ไม่กระจ่างจึงต้องถามย้ำ “หมายความว่ายังไง”

“มึงคงไม่ได้ทำแบบนั้นกับคุณพิชเพราะมีสาเหตุมาจากกูกับมินใช่ไหม”

“ไม่ใช่เว้ย คิดได้ไงเนี่ย”

“ก็ไม่อยากคิด แต่มันชวนให้คิด” สถานการณ์ของธวัชณ์กับพิมพ์พิชรวดเร็วเสียจนใครๆ ก็แปลกใจ เขาจึงอดคิดในแง่ลบไม่ได้ว่าอีกฝ่ายทำเพื่อประชดหรือไม่ก็หาใครสักคนมาปลอบใจอาการรอกหักของตนเอง

“เห็นกูเลวขนาดนั้นเลยหรือไง”

คนฟังยกไหล่คล้ายบอกว่า ‘ใครจะไปรู้’

“ไอ้xxx” คำพรูสวาทออกมาจากปากของคุณหมอหน้าสวย อดไม่ได้จริงๆ ที่จะก่นดาเพื่อนที่รู้จักกันมาร่วมลืบปี

“ไม่ใช่ก็ดี” แสนศรัณย์ไม่เดือดตาลตาม พอได้ฟังคำปฏิเสธแบบชดถ้อยชดคำก็โล่งใจขึ้น “แล้วมึงกับคุณพิช เอ่อ...จริงๆ เหรอ”

โดนถามตรงๆ ธนวัฒน์ก็อึ้งไปอีตใจ ก่อนจะยอมรับแต่โดยดี “อือ”

“เกิดขึ้นได้ยังไง”

“กุจำเป็นต้องลงรายละเอียดใหม่”

“ได้ก็ดี” แสนศรัณย์ไม่วายทึ่งท่าย

“ไม่ไวย์! นี่มันเรื่องส่วนตัว”

แสนศรัณย์กระตุกยิ้มมุมปากด้วยสีหน้าเคร่งขริมเช่นเดิม “แล้วคิดว่าคุณพิชจะยอมง่ายๆ เหรอ”

นี่ถึงความจริงข้อนี้ธนวัฒน์ถึงกับถอนหายใจ แม้ต้องการรับผิดชอบแต่เขาก็จะไม่บีบบังคับ หากสุดท้ายพิชยื่นกรานปฏิเสธ เขาก็พร้อมยอมรับ

“ก็ต้องลองเจรจากู”

“กุขอถามอีกข้อ”

“วันนี้มีมึงพูดมากนะ” ธนวัฒน์เหล่่มองคนที่ปกติจะประหยัดถ้อยคำด้วยความจุนนิตๆ

“เพื่อต้อไปตอบคำถามน้องมิน”

คนฟังสายหน้า ยังไม่ทันได้ตกลงปลอ่งขึ้นกันอย่างเป็นทางการ ก็ดูท่าเจ้าเพื่อนรักจะกลัวกรรยาจนหงอเสีแล้ว

“ว่ามา”

“เหตุผลที่มึงจะแต่งงาน แเคต้อการรับผิดชอบจริงๆ เหรอ”

เจอคำถามแ่งใจ ธนวัฒน์ก็นิ่งงันไป ก่อนจะหันไปสบตาคคนที่รู้จักกันมาหลายปีตัดัก “ก็มีเหตุผลอื่นด้วย”

แสนศรัณย์พอเคาได้ เพราะไต่ยินมาเหมือนกันว่าช่วงนี้ธนวัฒน์กำลัง

ตกที่นั่งลำบาก

“จะบอกคุณพิชใหม่”

“บอกสิ ฎูไม่คิดจะปิดบังอยู่แล้ว”

คนได้ฟังพลอยโล่งใจ ด้วยความที่รู้จักกันมานานนี่แหละทำให้พอจะเดาได้ว่าเหตุผลในการแสดงความรับผิดชอบคงไม่ใช่แค่พลาดพลั้งมีอะไรกันแน่ๆ

สองหนุ่มถอนหายใจพร้อมกัน สายตาเหม่อมองไปยังทางเดินที่ทอดยาวจากสวนสู่บ้านวริทธิ์นันท์ ไม่มีหัวข้อสนทนาอะไรพิเศษต่อจากนั้น คล้ายต่างก็คิดถึงเรื่องที่กำลังเผชิญอยู่ จนเวลาผ่านไปพอสมควรทั้งคู่ก็เข้าไปด้านใน แสนครณ์ยั้งตัวมึนหมักกลับทันทีเพื่อเปิดโอกาสให้ธวัชณ์ได้เจรจากับพิมพ์พิชตามลำพัง

“ฉัน...”

“ผมมีเรื่องให้คุณช่วย” ธวัชณ์โพล่งออกมาก่อนที่จะได้ยินคำปฏิเสธหรือโดนไล่กลับ

พิมพ์พิชสีหน้าจงดน เรื่องเก่ายังตกลงกันไม่ได้ ทำไม่ถึงมีเรื่องใหม่ขึ้นมา แต่พอเห็นท่าที่จริงจังก็ปฏิเสธไม่ลง มาถึงขั้นนี้แล้วคงไม่มีอะไรย้ายแ่ไปกว่าเรื่องที่กำลังเผชิญอยู่หรอก

“ว่ามาค่ะ”

ธวัชณ์ไม่กล่าวในทันที กลับหันมองไปรอบๆ เพราะจำได้ว่ายังมีแม่บ้านของพิมพ์พิชอยู่อีกคน

“ความลับเหอะคะ” พิมพ์พิชเดาได้จากอากัปกิริยา

“ค่ะ ผมไม่ได้ไม่ไว้ใจคนของคุณพิช แต่ว่า...”

“งั้นขึ้นไปคุยในห้องทำงานก็ได้ค่ะ”

พิมพ์พิชลุกนำโดยมีธวัชณ์เดินตามไปติดๆ และเพียงแค่ว่าทั้งสองเดินหายขึ้นชั้นสองไป ที่มุมเสาของห้องนั่งเล่นก็ปรากฏเงาของแม่บ้านประจำบ้านสวนวริทธิ์นันท์ เธอกำลังตั้งหน้าตั้งตาพิมพ์ข้อความรายงานใ้ใครบางคน

เพราะเมื่อไม่กี่นาทีก่อนเพิ่งได้รับสายด่วนว่าให้จับตามองทั้งคู่ทุกฝั้ว

ห้องทำงานของพิมพ์พิชอยู่บนชั้นสองทางปีกซ้ายของบ้าน ภายในทาด้วยสีขาวย เพอร์นิเจอร์ส่วนใหญ่เป็นงานไม้ ด้านหลังเป็นผนังกระจกยาวตั้งแต่พื้นจรดเพดาน มีผ้าม่านสองชั้น ชั้นแรกเป็นสีขาวยที่บซึ่งถูกผูกเก็บไว้ อย่างเรียบร้อย อีกชั้นเป็นเพียงผ้าสีขาวยโปร่งแสงซึ่งกำลังปลิวตามลมที่โชยมาอ่อนๆ

“ห้องทำงานคุณสวยดี” แวตธาธน์ยิ้มเต็มไปด้วยความชื่นชม แม้กว่าห้าสิบเปอร์เซ็นต์ของพื้นที่จะเต็มไปด้วยข้าวของ เช่น โต๊ะไม้ตัวใหญ่ที่พิมพ์พิชน่าจะใช้วาดแบบ เพราะมีอุปกรณ์วางอยู่หลากหลายทั้งดินสอ กระดาษวาดแบบ กรรไกร สายวัด ฯลฯ อีกมุมหนึ่งก็เป็นราวแขวนผ้าและชั้นไม้ พอมองเลยไปทางผนังกระจกก็เห็นลำคลองสายเล็กๆ และทุ่งนาเขียวขจีซึ่งดูแล้วร่มรื่นสบายตา

“ต่างจากห้องที่คอนโดคุณเลยคะ” แม้ห้องที่คอนโดของพิมพ์พิชจะมีอุปกรณ์ไม่ต่างกันมาก แต่สไตล์การตกแต่งต่างกันอย่างสิ้นเชิง เพราะที่นั่นเป็นแนวโมเดิร์นนำสมัย การออกแบบภายในเน้นการใช้งานไม้ให้คุ้มทุกพื้นที่

“แต่มีอย่างหนึ่งที่เหมือนกัน ผนังกระจก คุณน่าจะชอบที่โปร่งนะคะ” พิมพ์พิชจ้องธน์ยิ้มหลังจากฟังเขาวิเคราะห์ห้องทำงานอยู่นาน “คุณรู้จักคอนโดฉันด้วยหรือคะ” เธอถามอย่างอดสงสัยไม่ได้ มันตึงตึง ตั้งแต่เขาบอกว่าไปหาที่นั่นแล้ว

“ผมเคยไป”

“ตอนไหนคะ ฉันไม่เคยพาใครขึ้นห้องเลยนะนอกจากคนที่สนิทกันจริงๆ”

“คุณพิชคงจำไม่ได้ ตอนนั้นคุณเมามาก”

คนฟังสีหน้าฉงน นึกอย่างไร้ที่นึกไม่ออก

“น่าจะเป็นวันที่คุณถูกคุณพีโธร. มาบอกเลิก”

พอได้ยินเช่นนี้ก็เริ่มคลັบล้อล้วยคลັบล้อลล “แต่วันนั้นมินกับคุณแสนเป็นคนไปพาฉันออกมาจากคลับ”

“คุณมินบอกแบบนั้นหรือคะ”

“ก็...เปล่า” พิมพ์พิชอีกอัก หลังจากวันนั้นเธอกับมินห่างไม่เคยมองถึงเรื่องนี้เลยต่างหาก

“ผมต่างหากที่เป็นคนไปพาคุณออกมา คุณยังอ้วกใส่ผมอยู่เลย”

พิมพ์พิชตาโต รู้สึกวางสีหน้าไม่ถูก ทำไมธวัชณ์ถึงได้อยู่ตอนเธอสภาพแย่แต่ตลอด

เห็นสีหน้าคนเพิ่งรู้ตัวแล้วธวัชณ์ก็ยิ้มขึ้น “คืนนั้นน้องมินกับนายแสนบอกจะอยู่เฝ้าคุณ ผมเลยกลับมาก่อน เลือ่วซีทรูของคุณยังอยู่ในรถผมอยู่เลย”

“คะ? ซีทรู?” พิมพ์พิชเค้นทุกซอกซอกของความคิด คอนโดของเธอไม่ค่อยมีชุดสำเร็จเก็บไว้ ส่วนมากจะเป็นชุดฟิตติง^๒ ซึ่งแน่นอนว่ามันไม่สมบูรณ์แบบ แล้วซีทรูที่ธวัชณ์ว่าก็คงไม่พ้นชุดที่บรรดาเพื่อนสาวประเภทสองซึ่งเป็นช่างแต่งหน้าทำผมช่วยให้ทำขึ้นมาเพื่อใส่ไปงานปาร์ตี้แนวๆ

เธอหันไปสบตาคนขโมยเสื้อแล้วหัวเราะคิก ลืมเรื่องน่าอัปอายของตนไปทันที เพราะหากจำไม่ผิดชุดนั้นแทบไม่ปกปิดอะไรเลย

“คุณใส่จริงหรือคะ”

สองแแก้มของคุณหอมห่มุระเรือขึ้นเล็กน้อย จนต้องเสเปลี่ยนหัวข้อสนทนาให้ไกลจากเรื่องนี้

“ผมว่าเรามาเข้าเรื่องกันดีกว่า”

พิมพ์พิชกลับยิ้มเต็มที่ คุณหอมหน้าสวยตอนเขินนี่ก็น่ารักดีเหมือนกัน

^๒ ชุดที่เย็บแบบชั่วคราว

เอ๊ะ! น่ารักเธอ ไม่ได้ๆ...เธอกระแอมนิดๆ เพื่อตั้งสติ แล้วเดินไป
นั่งที่โซฟามุมห้อง

“เอาสิคะ เริ่มได้แล้ว”

ธนวัฒน์หึ่งตัวตามลงไป สีหน้าเคร่งขรึมขึ้น

“ที่ผมอยากแต่งงานกับคุณพิชชนอกจากต้องการรับผิดชอบแล้ว ผม
ยังมีอีกเหตุผลหนึ่ง”

“คือบางหมวดเข้าหากันเล็กน้อย แต่กระนั้นก็พยายามตั้งใจฟังอย่าง
เต็มที่

“คุณปู่ของผมต้องการให้ผมแต่งงานกับหลานสาวของเพื่อนท่าน”

“แล้ว...”

“แต่ผมไม่ได้รักเธอ และในสายตาผมเธอก็เป็นเพียงน้องสาว”

“คุณเลยอยากแต่งงานกับฉันเพื่อหนีการคลุมถุงชน” พิมพ์พิชชสรุป
สั้นๆ ตามความเข้าใจ เหตุการณ์นี้มักเกิดกับทุกครอบครัวที่ฐานะทางบ้าน
ค่อนข้างดี ผู้ใหญ่มักจับหนุ่มสาวที่ผู้ใหญ่สนิทชิดเชื้อหรือไม่ก็ทำธุรกิจร่วม
กันมาแต่งงานกัน สาเหตุที่เคาได้ไม่ยาก ‘เรือล่มในหนอง ทองจะไปไหน’

“จะว่าแบบนี้ก็ได้ค่ะ แล้วก็เกิดเรื่องของเราขึ้นมา และผมก็อยาก
รับผิดชอบคุณพิชชด้วย” ธนวัฒน์กล่าวสรุป

“แต่เราไม่ได้รักกัน และฉัน...ก็ยังรักพี่ที่อยู่”

“ผมเข้าใจ” ธนวัฒน์ไม่เดือดเนื้อร้อนใจ แผลที่สดใหม่อย่างไรก็ยังเจ็บ
“เราลองอยู่ด้วยกันสักพักก็ได้ ถ้าคุณพิชชรักผมไม่ได้จริงๆ ค่อยเลิกกัน”

“แล้วคุณหมอมจะรักฉันได้หรือคะ” ไม่รู้ทำไมถึงหลุดปากออกไป
ฝ่ายนั้นเองก็ดูตะลึงกับคำถามของเธออยู่ไม่น้อย

“ตอนนี้ผมไม่ได้คบใคร” ธนวัฒน์ตอบกลางๆ ไม่ได้มั่นใจในความ
สัมพันธ์นั้นๆ เพราะตั้งแต่พบพิมพ์พิชชกระทั่งตอนนี้ยังสัมผัสได้เพียง
มิตรภาพดีๆ ที่มีให้กัน ส่วนจะพัฒนาจนกลายเป็นความรักได้หรือไม่ คง
ต้องปล่อยให้เป็นเรื่องของอนาคต

“หนึ่งปี ถ้าเรารักกันไม่ได้ ผมจะหย่าให้คุณ”

พิมพ์พิชยังลังเล พวกเขาสองคนไม่ได้รู้จักมักคุ้นกันพอที่จะใช้ชีวิต
ร่วมกัน ที่สำคัญ...นี่ไม่ใช่การแต่งงานแบบที่เธอฝันถึง ไม่ใกล้เคียงเลยสัก
นิด

“เราจะอยู่กันแบบเพื่อน ผมจะไม่ล่วงเกินคุณพิชหากความสัมพันธ์
ของเราสองคนไม่สามารถพัฒนาไปถึงขั้นนั้นได้ ช่วงที่แต่งงานและหลังจาก
หย่าห้าปี คุณพิชจะได้ค่าเลี้ยงดูและหุ้นของโรงพยาบาลเทโชนมในส่วนของ
ผมสิบลีเปอร์เซ็นต์”

คนได้ฟังข้อเสนอหน้าเหลือ รู้สึกว่าชนวนั้นจะทุ้มเกี่ยวกับการแต่งงาน
หลอกๆ ครั้งนี้มากเกินไป

“ด้วยข้อเสนอที่คุณพิชก็จะไม่ผิดใจกับคุณยาย แถมยังเอาเงินปันผล
ไปต่อยอดธุรกิจได้ด้วยค่ะ”

“ฉันไม่ได้เห็นแก่เงินขนาดนั้นนะคะ” พิมพ์พิชหน้าง้ำ ตวัดตามองคน
สรรหาข้อเสนอมาล่อตาล่อใจอย่างกรุ่นไกรธินิดๆ

“ผมไม่ได้ดูถูกคุณ” ชนวนั้นรีบแก้ตัว “คือผมหมายความว่าถ้าคุณพิช
มีโปรเจกต์ใหม่ๆ จะได้ไม่ต้องรบกวนคุณยายงะคะ”

แม้จะยังไม่ค่อยตาม แต่ท่าทีของพิมพ์พิชก็อ่อนลง

“ค่อยๆ คิดก็ได้ค่ะ ผมให้เวลาคุณพิชตัดสินใจหนึ่งอาทิตย์ ถ้ามีข้อ
สงสัยอะไรตรงไหนหรืออยากมีข้อเสนออื่นๆ ก็โทร. หาผมได้ตลอดเวลา”

“คุณนี่เหมือนมาคุยธุรกิจมากกว่ามาขอฉันแต่งงานนะคะ”

ชวนั้นหัวเราะ “ผมคงถนัดคุยเรื่องธุรกิจมากกว่าจริงๆ เพราะยัง
ไม่เคยขอใครแต่งงานเลยสักที”

พิมพ์พิชไม่ช้าด้วย ได้แต่มองเขานิ่งๆ อย่างไม่รู้จะเอ่ยอะไร จนฝ่าย
นั้นลุกขึ้น

“ผมขอตัวกลับก่อนดีกว่า คุณจะได้มีเวลาทบทวน”

พิมพ์พิชลุกตาม คิดจะเดินลงไปส่งอีกฝ่าย

“ไม่ต้องไปส่งหอรอกะ ผมลงไปถูก”

ชนวัฒน์ส่งยิ้มให้แล้วเดินออกจากห้องไป ทิ้งให้คนได้รับข้อเสนอหนึ่ง
ขบคิดหาทางออกเพียงลำพัง

หนึ่งสัปดาห์ผ่านไปอย่างรวดเร็ว พิมพ์พิชยังคิดไม่ตก กระทั่งวันนี้
ที่ต้องให้คำตอบ ชนวนั้นรีบหายไปแล้วหลังจากยื่นข้อเสนอ ไม่มีการ
กอดัน เซ้าซี หรือเรื่องไร้ใดๆ จะมีก็เพียงข้อความที่ส่งมานัดแนะเวลาเพื่อ
ฟังคำตัดสินใจครั้งสุดท้าย สถานที่นัดพบคือร้านอาหารแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ไม่
ไกลจากที่เธออยู่ในตอนนี้สัก

ช่วงที่ผ่านมากันที่เป็นเดือดเป็นร้อนมากที่สุดเห็นจะเป็นพิมพ์แชที่
โทร. มาขู่ว่าจะหนี ดูเหมือนท่านจะติดต่อกับชนวัฒน์ และฝ่ายนั้นคงบอกว่า
ต้องรอคำตอบจากเธอ ซึ่งหลังจากขบคิดมาร่วมสัปดาห์ก็ยังยืนยันตาม
เจตนาเดิมว่า ‘ไม่แต่ง!’ เธอแต่งงานกับคนที่ไม่รักไม่ได้จริงๆ

พิมพ์พิชพ่นลมหายใจเฮือกใหญ่ ไม่สนแม้เสียงจ้อแจจจากผู้คนที่เดิน
ขวักไขว่ไปมา เพราะถึงแม้จะตัดสินใจได้แล้วก็ยังมึนงงให้กังวล เธอหวัง
เหลือเกินว่าพิมพ์แชจะเข้าใจ

“เป็นอะไรยะหล่อน”

ประโยคที่กทหายในระยะประชิดทำให้คนอยู่ในแก้วค์สะดุ้ง เมื่อเงย
หน้าขึ้นก็พบเบน หรือแบรี่ ชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่งที่มีจิตวิญญาณเป็นผู้
หญิง และเป็นเจ้าของบริษัทออร์แกนไนซ์อันดับต้นๆ ของประเทศ

“ทำไมทำหน้าทำตาเหมือนปวดอ้อย่างนั้นล่ะ”

“มีเรื่องให้คิดนิดหน่อย” เธอรู้จักมักคุ้นกับเบนดี เพราะเขาใช้บริการ
เสื้อผ้าแบรนด์พิมพ์พิชในงานอีเวนต์ต่างๆ บ่อยครั้ง ดังเช่นวันนี้ที่มีงาน
เปิดตัวนาฬิกานำเข้าจากประเทศสวิตเซอร์แลนด์ ณ โรงแรมชื่อดังริมแม่น้ำ
เจ้าพระยา เขาก็ไม่พลาดที่จะรีเคเวสต์ชุดของแบรนด์เธอ และเนื่องจากเป็น
งานใหญ่ เธอจึงต้องลงมาคุมงานด้วยตัวเอง

“ข้างนอกเป็นไงบ้าง” เธอถามถึงบรรยากาศในงาน เพราะตั้งแต่มาถึง ช่วงบ่ายก็หมกตัวอยู่ในห้องแต่งตัวตลอด

“ก็โอเค จะมีปัญหาที่เรื่องเดียว” เจ้าของบริษัทออร์แกนซ์ไม่พูด แต่ บู้ยไปไปยังชุดที่แขวนอยู่ที่ราวข้างๆ

พิมพ์พิชเข้าใจโดยไม่ต้องอธิบายอะไรเพิ่ม แล้วยกข้อมือขึ้นดูนาฬิกา

“ยังมาไม่ถึงอีกหรือ นี่งานใกล้จะเริ่มแล้วนะ” เธอรับผิดชอบดูแลคนที่ จะมาใส่ชุดพินาเล ส่วนลูกน้องที่มาด้วยเกือบสิบคนกระจายตัวกันไปดูแล นางแบบคนอื่นๆ

“ยังจ้า” เบนตอบปากยื่นปากยาว สภาพอารมณ์ค่อนข้างหงุดหงิด “นี่ เพิ่งโทร. ไปอีกมา เห็นบอกว่ากำลังหาที่จอดรถ”

“เอาน่า ก็ถึงแล้วนี่นา” พิมพ์พิชช่วยพูด หวังให้อีกฝ่ายอารมณ์ดีขึ้น

“ฉันเลยลงมารอนี่ไง กลัวจะไม่ทัน ฮี! ยายเอมิเนีย ยังไม่ทันจะตั้ง เท้าให้ใครเลยเข้าถึงยากละ ใช้งานก็มีเงื่อนไขนู่นนี่นั่นหยุ่มหยุ่มไปหมด นี่ไม่ ก็เดือนก่อนยังเดินตามฉันต้อยๆ เพื่อของานทำอยู่เลย”

‘เอมิ’ ที่เบนกล่าวถึงคือเอมิตา นักแสดงดาวรุ่งที่แจ้งเกิดจากซีรีส์ ้วยรุ่นชื่อดังที่กำลังเป็นกระแสและมาแรงในช่วงนี้ ด้วยความโดดเด่นนี้เอง เจ้าของงานจึงรีเคสตีให้มาเดินแบบในชุดพินาเลแทนนางแบบรุ่นพี่ที่ถูก วางตัวไว้ในตอนแรก

“นี่ซุ่มก็ไม่มานะ ฉันละกลัว...อริยา! น้องเอมิมาแล้วหรือคะ”

พิมพ์พิชหันหน้าเหลอเมื่อจู่ๆ เบนก็เปลี่ยนท่าที่ แถมยังผละออกจากเธอ อย่างรวดเร็ว แต่พอมองตามก็รู้เหตุผล

นักแสดงดาวรุ่งมาถึงแล้วนั่นเอง

“ตายตาย คุณอัมก็มาด้วยหรือคะ เชิญค่ะเชิญ” เจ้าของบริษัท ออร์แกนซ์ต้อนรับขับสู้อย่างออกหน้าออกตา

“มิขอโทษนะคะที่มาสาย วันนี้รถติดจริงๆ ค่ะ”

“ไม่เป็นไรเลยคะ เหตุสุดวิสัยนี่นา งั้นเราเริ่มกันเลยนะ” เบน

ประคองหลังนักแสดงสาวพาไปส่งให้ช่าง ทว่าเดินไปได้ไม่กี่ก้าวก็โดนขัด

“เดี๋ยว จะให้หลานฉันนั่งตรงนี้แหละ”

“คะ ทำไมเหรอคะ” เบนชะงักทันใด คิ้วกระตุกรัวๆ ดังเดาปัญหาที่กำลังจะตามมาได้รางๆ

“เสียงก็ดังโหวกเหวกโวยวาย ผู้คนก็เดินไปเดินมาน่าเวียนหัว กลืนก็มีแต่อะไรไม่รู้ หลานฉันจะนั่งได้ยังไง”

แล้วก็ไม่ผิดไปจากที่คิด เบนชะงักงันทันที สมองคิดหาคำพูดดีๆ ที่ไม่ใช่คำตำ เพราะถ้าหลุดคำไม่เหมาะสมออกมาแม้แต่คำเดียว งานวันนี้ล่มแน่ๆ

“แต่ทุกคนก็แต่งหน้าแต่งตัวกันที่นั่นะคะ” เบนจิบปากจิบคอ ผายมือไปยังนางแบบคนอื่นๆ ที่ล้วนคลุกคลีในวงการมานาน

“หลานฉันไม่เหมือนคนอื่น!”

พฤติกรรมมองคนอื่นด้วยหางตาแล้วขีดหน้าขึ้นทำให้เบนกำมือแน่น แม้ปากจะยังฉีกยิ้มแต่สายตาเรียบนิ่ง ปราดมองอัมราตั้งแต่หัวจดเท้า แม้วัยของอีกฝ่ายจะล่วงเข้าเลขหก แต่ร่างกายยังคงแข็งแรง หน้าตาผิวพรรณก็ดูอ่อนกว่าอายุจริงมาก

‘ดูก็รู้ว่าทำมาเออะ’ แม้จะพูดออกเสียงไม่ได้แต่ก็กัดคำในใจ พอสากใจแล้วจึงป้อนหน้าทำหน้าที่ต่อ

“พื้นที่เรามีจำกัดคะคุณอัม ยังไงช่วยทนหน่อยได้ไหมคะ นี่ก็ใกล้ถึงเวลาแล้ว” เบนมีประสบการณ์ในการรับมือมนุษย์ประเภทเรื่องมากมาเออะ และอัมราก็ไม่ใช่เคสแรก สิ่งเหล่านี้ล้วนเคยเกิดขึ้นนับครั้งไม่ถ้วนกับดาวดวงใหม่ที่คิดว่าตนอยู่เหนือคนอื่น แต่ต้องคอยสังเกตว่าช่วงไหนควรดึงเชือกให้ตึงหรือช่วงไหนควรผ่อนก็เท่านั้น

“ไม่เป็นไรหรอกคะคุณย่า มีอยู่ได้ แต่งหน้าแต่งตัวแบบตัวเอง”

“ไม่ได้!”

โดนตวาดไปทีเดียว นักแสดงสาวก็หน้าเสีย เหลือบมองเบนอย่างขอ

ลูกเกโทษที่ไม่อาจช่วยอะไรได้

“ไปหาห้องมา ไม่งั้น... ส้มจี๊ด พาเอมิกลับ” ประโยคหลังอัมราหันไปบอกผู้จัดการส่วนของเอมิตาซึ่งทำตามคำสั่งทันที

“เดี๋ยวค่ะเดี๋ยว” เบนจำต้องยอม เพราะอย่างไรก็ได้ไม่คุ้มเสีย “เบรีจะรีบหาห้องให้ นะคะ”

แล้วเบื้องหน้าก็บังเกิดความวุ่นวายคุณสอง เบนรีบไปตามหาผู้ช่วยเพื่อให้จัดการเรื่องห้อง ส่วนช่างแต่งหน้า ช่างทำผมก็เริ่มเก็บของ เพราะต้องตามไปแต่งหน้าแต่งตัวให้นักแสดงสาว

พิมพ์พิชิตอนหายใจ ลูกชิ้นเก็บชุดในส่วนของตนเอง เพราะต้องหอบเสื้อผ้าไปที่ห้องแต่งตัวใหม่ของเอมิตาเช่นกัน

‘เรื่องส่วนตัวก็เครียดจะตายอยู่แล้ว ยังมาเจอคนเรื่องมากอีก’